

A PARTIR DEL 2022 pàg 24
El comerç de la ciutat obrirà
els diumenges i els festius
de maig a setembre

ENTREVISTA pàgs 2 i 3
Ferran Adrià, a fons:
"Sempre dic que la
meva pàtria és el talent"

Línia ^{12 anys} **Sant Andreu**

Juny 2021 · Núm. 126 · liniasantandreu.cat

Revolta veïnal per la recollida de residus porta a porta

Veïns de Sant Andreu mostren el seu rebuig al nou sistema mentre que l'Ajuntament assegura que funciona pàg 12

pàgs 14 i 15

"Avui es viu millor a Cornellà que a molts barris de Barcelona"

Entrevista a José Montilla, expresident de la Generalitat

Foto: Joanna Chicheinitzky

JUSTO MOLINERO

"Junqueras em va donar la raó, la independència no tocava" pàgs 18 i 19

A FONTS pàgs 16 i 17

La política segueix sent cosa de blancs

COMUNICACIÓ pàg 24

Neix Línia, el diari digital metropolità

ASSESSORIA VIA JÚLIA
DES DE 1963

Más información en el interior

Esta campaña, más que nunca, estamos cerca de ti

Ejercicio 2020

CAMPAÑA RENTA 2020

Confían en Profesional Titulado AFTCB

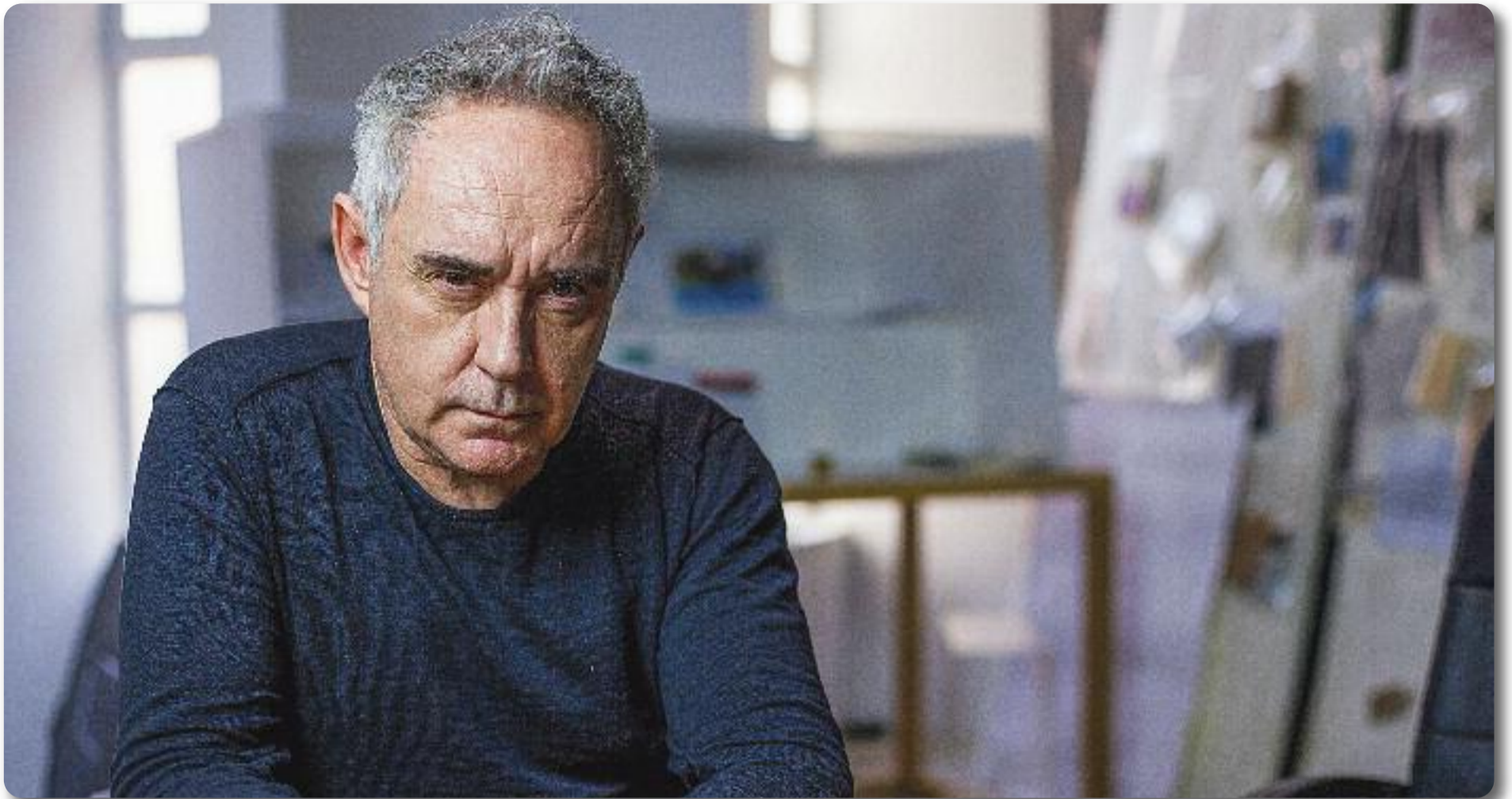
Si has estado en ERTE ¡estás obligado!

58 anys 1963-2021

Oficinas Centrales · Via Júlia, 61 · 08042 Barcelona · Tel. 933 506 400
Delegación · Via Júlia, 46 · 08016 Barcelona · Tel. 935 210 640

WWW.VIAJULIA.COM

Síguenos en:

“Ser de barri i arribar on he arribat fa que la gent connecti amb mi”

Ferran Adrià

Cuiner i creador

Albert Alexandre
BARCELONA

Per trencar el gel: l'esmorzar, a diferència del sopar o del dinar, és un àpat que no canvia gaire. Què esmorza Ferran Adrià?

Per a mi també és un àpat recurrent. Jo esmorzo iogurt, fruita, suc de taronja, alguna galeta... Tot molt normal. Fora del restaurant el que menjo és normal.

Va néixer l'any 1962 a l'Hospitalet. Com era aquella ciutat?

Quan jo era un nen, l'Hospitalet era bastant poble. Amb barris molt petits. Tota la Fira no existia. Eren camps, horts... Tot era molt diferent que ara. Jo vaig tenir una infància feliç amb els meus pares i el meu germà. Una bona infància, sense traumes. Jugava a futbol a Santa Eulàlia, a la posició del Xavi, al centre del camp.

Quina és la diferència més gran entre l'Hospitalet d'abans i el d'ara?

Hi ha una diferència brutal. Ara, el que era el meu Hospitalet és un espai meravellós. Molt modern i

cosmopolita. Crec que ha estat un canvi en positiu.

No sent nostàlgia del passat?

El que no puguis canviar no t'ha de preocupar. Si hi havia camps, no s'hi poden tornar a posar.

Quina era la seva relació amb altres municipis de l'àrea metropolitana?

Jo vivia al carrer que separava Barcelona de l'Hospitalet i, per tant, era un hospitalenc bastant barceloní. La meva generació era com ara. No dèiem allò de “baixar a Barcelona”. Conceptualment no hi havia diferència. Potser sí que dèiem “anem al centre” per referir-nos a anar a la plaça Catalunya.

Quan va començar la seva passió pel món de la cuina?

En realitat, jo no tenia passió per la cuina. Em vaig començar a buscar la vida, quan era molt jove, i me'n vaig anar a Castelldefels, a rentar plats. Aleshores tenia 17 anys. Era bastant estrany que algú marxés amb aquella edat. Tot i això, seguia tenint un llit a casa dels meus pares. En aquella època a mi m'agradava el que agrada a tots els joves: sortir de festa. Però havia de treballar. Després de Castelldefels

vaig anar cap a Eivissa, on vaig estar treballant d'ajudant de cuina, i a poc a poc vaig anar aprenent l'ofici. De totes maneres, no em vaig enamorar de la cuina fins que vaig arribar a la Cala Montjoi, a la Costa Brava, al Bulli, amb 22 anys. A aquella edat jo ja era cap de cuina i això és molt estrany, perquè el Bulli era un restaurant molt important i jo molt jove.

“De la crisi climàtica i de la sanitària només podem sortir-ne innovant”

També he llegit que la mili va ser una bona època que el va ajudar a aprendre a cuinar...

Per a mi va ser brutal, sí, perquè vaig saber què volia dir portar un restaurant, encara que fos per a la Capitania General de l'Exèrcit... Tenia banquets, m'ocupava del pressupost... Va ser molt important per a mi, sí.

Què el va enamorar de la Cala Montjoi?

La cuina. Era la primera vegada que veia parlar de cuina amb tanta passió. Vaig descobrir un món professional que per a mi era desconegut. A la taula, quan es menjava, no es parlava de futbol, sinó de cuina. Hi havia una passió brutal pel que feies. El 90% de la gent cuina per menjar o per guanyar diners, però aquí era diferent. En aquella època vaig estar viatjant per França per conèixer els millors cuiners del món. Va ser també una fase d'aprenentatge i de referència. Quins eren els millors cuiners del món? Si tu no has vist mai el Barça, el Madrid, el Manchester City o la Juventus, no tens referència de què és el futbol al màxim nivell. Doncs passa el mateix amb els restaurants. Tots eren a França i era vital visitar-los.

Va ser d'aquella època que va aprendre la frase “creativitat és no copiar”. Creu que avui en dia es copia molt i es crea poc?

Estem on estem perquè fa dos milions i mig d'anys es va començar a innovar. De les dues grans crisis, la sanitària i la climàtica, en sortirem innovant. Mira la vacuna. Pel que fa a la frase, és una metàfora que el que ve a dir és que cal ser honest.

Tu pots copiar i la majoria de gent copia. Simplement, i segons el meu punt de vista, cal ser honest i dir: “Mira, això ho he copiat d'aquí o d'allà”. La majoria de llocs és el que fan perquè no tenen recursos per innovar. Jo soc un dels pocs que va tenir la sort o la capacitat de tirar endavant un verdader procés de creació al Bulli, i no va ser fàcil. Vam trigar 14 anys a oferir una cuina innovadora, i durant aquest temps no vam guanyar diners. La gent cobrava una part del sou el dia 15 i una altra a final de mes. Això no és treballar, això és creure en alguna cosa més enllà... Com que fèiem una cuina tant d'avantguarda, a la gent li costava molt d'entendre, però la nostra feina era crear un restaurant per obrir camins.

Què vol dir amb obrir camins?

Noves tècniques, nous gustos, nous estils... Res a veure amb el que la gent entén per cuina. Sintetitzar tot aquest procés de creació en una entrevista és impossible... Quan ho intentes resumir la gent pensa: de què em parla aquest tio? Tothom parla de cuina perquè cuina o menja, però si portem la cuina a un nivell molt alt és un altre món. Per entendre aquest procés de creació cal veure el documental de 15 hores ▶

“Sortir a la portada de The New York Times em va canviar la vida”

◀ que es va fer del Bulli: *El Bulli, història d'un somni*.

15 hores? Són moltes!

No, perdona, però no! Estem en un moment de la nostra societat on tot són titulars i Instagram. Per estudiar qualsevol cosa cal dedicar-li, jo què sé, una setmana com a mínim, oi? Doncs 15 hores no és tant per entendre un procés d'anys. Si vols comprendre alguna cosa, el que no pot ser és que no li dediquis temps. El concepte d'estudiar està fins i tot mal vist. Qualsevol persona que munti un negoci ha de saber què és una empresa. Quanta gent que munta una petita empresa sap què és un balanç o un pressupost? Ningú! El 50% de les petites i mitjanes empreses no duren més de cinc anys. Per què? Per manca de coneixement i d'estudi. No vol dir anar a la universitat, sinó saber el mínim i necessari. El coneixement és vital.

Parlant d'innovar, creu que Barcelona és una ciutat innovadora?

Sí, el turisme va canviar la ciutat. Amb les seves coses bones i dolentes. Era una ciutat meravellosa per viure-hi i tenia molts avantatges competitiu. Al mediterrani no hi ha tants llocs com Barcelona i el seu esperit creatiu. Malauradament, amb la Covid no sabem què passarà. Ara és una ciutat trista, però caldrà esperar dos anys per veure si torna a ser el que era, si torna a somriure.

I què creu que passarà amb el sector de la restauració ara que tothom compra per Glovo? Tindrem ganes de tornar a anar de restaurants?

El gran canvi l'ha produït el teletreball. Abans, si la gent tenia una reunió, quedava a Barcelona i per dinar. Això ja no es farà. Quan tinguem clar com quedarà tot el tema del teletreball veurem què passa. El que està clar és que una part important de la gent, almenys dos dies a la setmana, farà feina des de casa i això pot fer que un 10 o un 15% dels restaurants desapareguin.

La pandèmia ha afectat el seu negoci?

Com que jo ja no tinc restaurant, no he tingut problemes. Estem a elBullifoundation i més o menys ho hem passat bé. Hem pogut seguir amb el 80% de la nostra activitat.

Si parlem de moments crítics en els últims anys, hem de parlar per força del procés independentista. Com va viure aquells moments en l'àmbit personal?

Respecte a aquest tema, jo no he tingut problemes de cap mena. Està clar que hem viscut una situació complexa, perquè la societat estava molt polaritzada. Viatjo molt i quan

viatges ho veus tot d'una manera diferent. Explicar-ho a fora és fàcil, el que és complicat és entendre que el conflicte es pot veure de moltes maneres. Hi ha una gent que vol una cosa, una que en vol una altra i una darrera que no sap què vol...

Si em permet preguntar-li i vol respondre-ho: vostè què vol?

No ho sé. Amb la situació de la Covid i amb els milers de persones que estan a l'atur, amb els negocis que estan morint, crec que el que toca ara és que l'economia torni a ser el que era. Estem en un moment molt fotut i tothom hauria d'anar cap a la mateixa direcció. Crec que hi ha consens en això. Hi ha una crisi com mai s'havia vist. Això com s'arregla? No ho sé. Els polítics hauran

“Tothom que fa alguna cosa diferent i creativa rep crítiques”

de solucionar-ho, però de vegades sembla que hi ha gent que no és conscient que moltes persones han perdut familiars o que hi ha altres persones que han perdut la seva feina després de 40 anys treballant.

Va defensar l'estatut al mateix temps que feia una campanya per al ministeri de l'Interior i l'Exèrcit. També ha dit alguna vegada que se sent molt europeu. Hospitalenc, català, espanyol, europeu... Amb quina identitat es queda?

Jo sempre dic que la meua pàtria és el talent. A partir d'aquí puc dir que em sento català, però també de Roses [on viu actualment], de l'Hospitalet... No em preocupa massa. Sempre m'han importat més les persones que les identitats. Procuro estar bé onestic. Ara bé, és clar que tinc un sentiment català. Vull dir que tinc una manera de fer i d'estimar el meu país. Però bé, últimament no vull ni perdre dos minuts parlant de política...

Doncs no en parlem més. Durant la seva carrera ha rebut molts premis. El Bulli va ser reconegut cinc vegades com el millor restaurant del món, Català de l'Any...

Els premis sempre són positius, perquè a la vida no tots els moments són bonics. És cert que jo he tingut la sort de rebre uns premis increïbles, brutals. Sempre que tens un moment baix els premis van bé,

però jo mai he treballat pel reconeixement, ha estat una conseqüència de la meua feina. Quan vaig aparèixer a la portada de *The New York Times* va ser molt especial. Allò, el 2003, quan no hi havia internet, em va canviar la vida.

Deia que els premis ajuden en moments baixos. Quin ha estat el moment més dur de la seva carrera?

La malaltia i la mort de qualsevol familiar. Sobretot la malaltia. Els meus pares i els meus sogres van patir molt i va ser molt dur. En l'àmbit professional, no em puc queixar.

Ha rebut crítiques molt dures que deien que la seva cuina era massa sofisticada...

Tothom que fa alguna cosa diferent i creativa rep crítiques. Però si surts al carrer, al 50% li sembles simpàtic i a l'altre 50% no, sense conèixer-te. Un ha d'aprendre que no pot agradar a tothom. No em puc queixar i mai ho he fet, perquè en realitat he rebut molt poques crítiques negatives. És clar que afecten, aquestes crítiques, però no s'hi pot fer res. Hi ha gent que no està d'acord amb els canvis i és normal. Perquè si jo et pregunto “què vols, un ou ferrat o una esferificació amb pèsols?”, tu em diràs que l'ou ferrat.

No sigui modest, a vostè la gent l'estima molt...

Sí! En soc conscient. Potser és pel fet que soc un xaval de barri, de Santa Eulàlia, de família treballadora i que ha arribat on ha arribat. Això és una cosa amb la qual la gent connecta. El meu pare era estucador i la meua mare era el que es deia una *ama de casa*, encara que de vegades treballava en una perruqueria. La gent diu “el Ferran no va anar a la Universitat, però ha donat classes a Harvard”. Puc ser un símbol per a la gent treballadora, que pot pensar: “Si ell ho ha fet, jo també ho puc fer”.

Ha renunciat a moltes coses per ser el millor cuiner del món?

Segurament no he tingut una vida personal normal. Les vacances, els caps de setmana... Tot eren conceptes molt diferents del que entén la gent. És una vida diferent, però com he dit abans, el que no puguem canviar que no et preocupi.

Ja per acabar, per què va decidir tancar el Bulli?

El Bulli va ser un somni, però els somnis també s'acaben. Nosaltres volíem obrir camins i vam aconseguir-ho. La nostra missió es va acabar. És difícil saber dir prou. A nivell creatiu, t'has de mirar al mirall i ser sincer per dir-te que has d'acabar. A la vida s'ha de saber quan dir prou. Saber quan una cosa s'ha acabat. ■

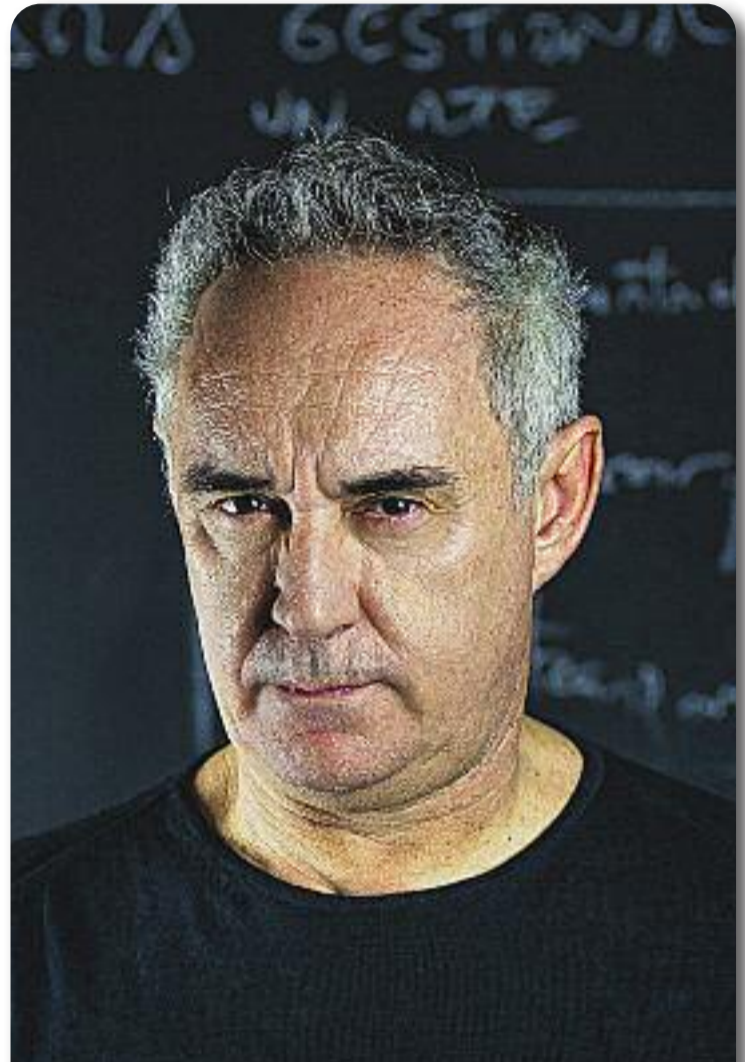

Foto cedida per elBullifoundation / Marina Roca

FERRAN ADRIÀ EN 10 RESPOSTES

1. Quin és el seu grup de música preferit?
The Rolling Stones.

2. Hi ha algun aliment que detesti?
El pebrot vermell gran.

3. Per a quina persona viva o morta li agradaria cuinar?
Per a Pablo Picasso.

4. Digui'm un llibre que l'hagi marcat...
No n'hi ha cap que m'hagi marcat. Podria recomanar *El perfume*, de Patrick Süskind.

5. I una pel·lícula?
Pulp Fiction.

6. Té alguna afició que em pugui sorprendre?
Col·leccionar llapis d'hotels, tot i que amb la Covid ara és complicat.

7. Hi ha algun lloc de l'àrea metropolitana especial per a vostè?
El meu barri, Santa Eulàlia.

8. On li agradaria anar de vacances?
A la Costa Brava.

9. Quin és el seu màxim referent professional?
Tota la generació que va crear la *Nouvelle Cuisine*.

10. I en la seva vida personal?
La meua dona.

La lupa

Barcelona i València

per Jordi Muñoz

Foto: Fundació Catalunya Europa

El passat 20 de maig es va produir una trobada, instigada per la Fundació Catalunya Europa, entre l'alcalde de València, Joan Ribó, i l'alcalde de Barcelona, Ada Colau. L'alcalde i l'alcaldeessa van tractar diverses qüestions, diguem-ne, d'interès mutu per a les dues ciutats en una interessant conversa que es pot trobar a les xarxes.

D'entrada, cal destacar que fou una trobada estranyament infreqüent. Fa la sensació que les dues ciutats s'haurien de trobar més d'una manera molt més natural perquè comparteixen moltes coses, en diversos nivells.

Primer, hi ha una coincidència política evident. Des del 2015, fa sis anys ja, les dues ciutats tenen alcaldies a priori força alineades políticament. Els mateixos Ribó i Colau van subratllar les seves complicitats. Tot i que no són membres del mateix partit, tots dos són alcaldes del canvi, que es reivindiquen fills del 15-M, i que a més són dels pocs supervivents d'aquella onada del 2015: la majoria d'alcaldies del canvi, començant per les de Madrid o Saragossa, van caure el 2019.

Però més enllà d'aquesta coincidència conjuntural, Barcelona i València són dues ciutats molt properes en termes geogràfics, econòmics, històrics i culturals. La història de la relació entre els dos caps-i-casal és llarga i intensa, com va recordar el moderador de la conversa, el geògraf Josep Vicent Boira, actual comissionat del govern espanyol per al Corredor Mediterrani. Això potser no es va recordar tant, però la migració valenciana a Barcelona ha sigut freqüent i important. I sovint també ha sigut invisible, probablement per la proximitat cultural i lingüística, que ha

provocat la integració gairebé immediata dels valencians a Catalunya.

Paradoxalment, només l'alcalde de València va mencionar, un parell de vegades, la llengua i la cultura compartides. Vist en perspectiva, no deixa de ser sorprenent que, amb la història tan repetida de l'anticatalanisme valencià, sigui ara l'alcalde de València qui hagi de recordar a l'alcaldeessa de Barcelona que les dues ciutats comparteixen alguna cosa més. Fins i tot, hom diria que aquesta insistència de Ribó de no invisibilitzar aquest element compartit causava una certa incomo-

Paradoxalment, només l'alcalde de València va mencionar la llengua i la cultura compartides

ditat a l'alcaldeessa Colau. Però potser era només una impressió equivocada. El silenci era significatiu, en tot cas.

Hi ha, sigui com sigui, molts elements de fons que són compartits, però també una agenda més concreta que és comuna, com va quedar clar en part de la conversa: l'eix mediterrani, les connexions ferroviàries, la millora de les infraestructures, el paper dels ports i els aeroports en els respectius entorns urbans i periurbans o la visió de com han de ser les ciutats de la transició ecològica.

I, sobrevolant tot això, la qüestió de Madrid i del centralisme madrileny. L'estat espanyol pateix articulació

radial de les infraestructures, una concentració absoluta del poder polític estatal i una creixent concentració també del poder econòmic i financer. Madrid, a més, competeix de manera absolutament deslleial en matèria fiscal i va concentrant més i més feines qualificades. Tot això ha buidat ja bona part del centre de la península per alimentar la macrocefàlia madrilenya. I ara amenaça també espais urbans més perifèrics com València.

Ribó va ser, de nou, força més explícit que Colau en la denúncia de l'aspiradora en què s'ha convertit Madrid. Potser Ribó és més clar perquè València és més feble que Barcelona davant el pol madrileny i, per tant, la urgència és més gran. Però també pot ser que a Colau li resulti incòmode fer aquest discurs per por de ser identificada amb l'independentisme. Quan l'alcalde de València va reclamar transitar cap a un model "confederal", l'alcaldeessa de Barcelona va afirmar que ella defensava un model "més federal" (sic).

No deixa de ser estrany, però, que la líder més visible d'un espai polític que té com a principal proposta territorial la transformació en sentit plurinacional de l'estat no pugui articular un discurs més de fons i més contundent davant l'evident espiral de centralització a tots nivells en què ha entrat l'estat. Les conseqüències polítiques d'aquesta hipercentralització són fàcils d'endevinar, si ens fixem en el resultat de les darreres eleccions madrilenyes.

En tot cas, cal celebrar la trobada i el to de la conversa. I desitjar que es reforcin els vincles i contactes entre les dues ciutats, perquè és una aliança que pot alterar alguns equilibris.

Aquí es piula

El Twitter en paper

@jmangues

Els onze principals bancs que operen a Espanya coordinadament començaran a cobrar comissions de manteniment, les elèctriques fent la broma de les noves tarifes i el Banc d'Espanya demanant abaratir l'acomodament. Per molt menys han cremat els carrers de molts països.

@mjesusglez

En esta semana he atendido dos intentos de suicidio en dos niñas de 14 años. Ambas me han pedido que acabe con su dolor. Lo estamos haciendo fatal como sociedad y como padres. No tengo hashtag, ni conclusión ni solución. Sólo comparto porque las llevo a las dos grabadas.

@ToniTrilla

Aquest estiu, si continuem vacunant al ritme actual i la taxa d'infecció es redueix, podem anar tots sense mascareta a l'aire lliure. Encara caldrà portar-la sempre al damunt, per si de cas i per estar als espais interiors. Però, si tot va bé, ens veurem novament les cares.

@jaumepadros

Feu cas dels experts: vacunar-se, sí o sí. Rebre segona dosi, fonamental. Si la primera rebuda ha estat d'AstraZeneca, que la segona també sigui d'AstraZeneca. I si d'aquesta no hi ha disponibilitat, Pfizer. Però no dubteu. Protegiu-vos i protegiu els altres: VACUNEU-VOS.

Director Editorial: Arnau Nadeu
Subdirector d'edicions: Albert Ribas
Redacció: Albert Alexandre, Anton Rosa (Barcelonès Nord i Baix Maresme), Olga García (Vallès), Pau Massip (l'Hospitalet i Baix

Llobregat), Xavier Oliva (Barcelona), Anna Utiel (Montserrat) i Pau Arriaga (Esports i Xarxes)
Dept. Producció: Susana Dicenta
Dept. Comercial: Lola Gutiérrez
Distribució: Andrés Meca i Pablo Favieri

Editor-Gerent: David Centol i Lozano
Director Editorial: Arnau Nadeu
Coordinador de Vendes: Marcelo Villanueva
Coordinadora de Producció gràfica: Marga Moreno
Webs temàtics: Pere Giménez i Quim Miró

Els semàfors

Districte

El porta a porta ha generat un conflicte obert entre alguns veïns del barri que no el volen i l'Ajuntament. Uns denuncien que el sistema no funciona bé i els altres el defensen a capa i espasa. Ja s'han produït dues protestes en nou dies.

pàgina 12

Barcelona Comerç

La Fundació Barcelona Comerç, juntament amb Barcelona Oberta, ha acordat amb l'Ajuntament que el comerç de la ciutat obri a partir de l'any que ve els diumenges i els festius de maig a setembre. Ara falta que la Generalitat ho aprovi.

pàgina 24

CN Sant Andreu

Després d'un any d'aturada forçada per la pandèmia, el primer cap de setmana d'aquest mes torna a disputar-se el Ciutat de Barcelona de natació a les instal·lacions del CN Sant Andreu. Enguany, però, la cita serà sense públic.

pàgina 26

El + llegit

Línia Sant Andreu.cat

- 1 *'Porta a porta': fem-ho, però fem-ho bé*
- 2 *Luxe metropolità: vides d'un altre món*
- 3 *Divisió a Sant Andreu pel nou sistema de recollida de residus*
- 4 *Recollida de firmes contra el futur tanatori de les casernes*
- 5 *El Pare Manyanet defensa ara el tècnic del cas del religiós*

Safata d'entrada

La proletària del proletariat?

per Jordi Carro

Foto: ACN

En la primera meitat del segle XIX, Flora Tristán va ser precursora del feminisme socialista en plantejar la necessitat que s'unissin les demandes de les dones al costat de les dels treballadors, perquè l'alliberament d'uns no podria aconseguir-se sense la baralla pels drets de les altres. La fundadora del feminisme socialista, amb la seva famosa frase "la dona és la proletària del proletariat", va criticar sense miraments tant els homes proletaris com els burgesos a l'hora de posar en qüestió l'eix de poder home-dona. Després de dos segles, el sistema encara no tracta, ni veu, de la mateixa manera homes i dones. Des de fa un temps molts comencem a ser conscients d'aquesta premissa i a actuar en conseqüència, però malauradament encara hi ha moltes bretxes i molts sostres de vidre que les dones es veuen amb la necessitat de traspasar. Un d'ells és el de la desigualtat econòmica entre ambdós sexes: les dones, pel fet de ser-ho, pateixen més atur i reben menys remuneració econòmica per la mateixa feina que els seus homònims masculins.

En termes generals, el guany mitjà anual dels homes durant el 2018 a Catalunya va ser de 28.640 euros, mentre que el de les dones amb prou feines va arribar a 22.289 euros, un 22,17% menys. Per tant, les treballadores van cobrar 6.350 euros a l'any menys que els homes, cosa que suposa 529 euros mensuals de diferència. A Espanya, aquesta bretxa salarial entre dones i homes (21.012 i 26.738 euros, respectivament) es va situar en un 21,41% al llarg del 2018. Aquesta bretxa la seguim arrossegant fins a la jubilació: la pensió de jubilació mitjana -715,46 euros en el cas de les dones i 1.137,19 en el dels homes- ho reflecteix clarament.

Per altra banda, l'atur castiga més les dones i això, en conjunció amb la bretxa salarial, provoca que sigui precisament aquest col·lectiu el que tingui més

probabilitats de patir una major desigualtat econòmica. És a dir, són les dones les que tenen més risc de rebre una distribució de riquesa diferent i de no gaudir de certes oportunitats laborals que els homes sí que tindrien.

Una situació que s'ha vist accentuada el darrer any per la crisi econòmica, social i sanitària vinculada a la pandèmia mundial de la Covid-19. Per tant, és més urgent que mai impulsar polítiques que garanteixin l'accés de les dones a llocs de treball en igualtat de condicions i facilitar la incorporació de les dones al mercat laboral mitjançant el foment de prestacions, com el servei de llar d'infants i la cura de les persones dependents. Només d'aquesta manera aconseguirem retallar les bretxes en l'ocupació que separen dones i homes, al país i també als nostres municipis.

Línia Sant Andreu no comparteix necessàriament les opinions que els signants expressen en aquesta secció ni se'n fa responsable.

Les cartes d'opinió es poden enviar a: opinio@comunicacio21.com

A les xarxes

#RentadoresNocturnes

@puchiflusp71: El presidente de Iberdrola gana 23.000 € al día y para pagárselos nos van a poner a planchar a todos de madrugada. Esto es violencia de la buena.

#IndultsReversibles?

@IgnasiMoreta: Indults reversibles: crec que en termes polítics, jurídics i humans no hi ha cap estratègia més perversa que aquesta.

#FanHistòria

@tv3cat: Campiones de Copa, campiones de Lliga i campiones d'Europa! Les blaugranes aconseguen un triplet històric.

La sostenibilitat, el futur de la gastronomia

per Maria Abellanet

Estic convençuda que estareu d'acord amb mi en valorar que la sostenibilitat és un dels reptes globals més profunds que tenim com a societat. I, quan parlo de sostenibilitat, no em refereixo només a l'impuls d'accions responsables amb el medi ambient –que també–, sinó a un compromís integral que va molt més enllà. Amb la definició dels Objectius de Desenvolupament Sostenible (ODS) de Nacions Unides, se'ns va posar, per primera vegada sobre la taula, una agenda concreta de propòsits que ens interpel·len individualment i col·lectivament, en tots els àmbits, des de la salut i l'educació fins al turisme. També en la gastronomia.

Com pot contribuir la gastronomia a fer més sostenible el nostre planeta? Realment la gastronomia pot satisfer les necessitats actuals sense comprometre les generacions futures? Per a mi, la resposta és clara: sí. La gastronomia té l'oportunitat de convertir-se en una palanca d'impuls cap a la sostenibilitat, aprofitant la seva visibilitat com a sector clau al nostre país, des del vessant econòmic, social i ambiental.

Amb l'impacte de la Covid-19 hem vist de primera mà la importància que els negocis gastronòmics siguin també sostenibles des d'una perspectiva econòmica. La restauració, en particular, s'ha vist especialment castigada per les restriccions, i ara cal fer possible la recuperació del sector des de la sostenibilitat. Aquesta transformació afecta molts dels àmbits de la restauració, des de l'aprovisionament fins a la creació de l'oferta gastronòmica, i cal el compromís i implicació de tots els agents del sector per dur a terme accions que millorin el nostre entorn, reduir el malbaratament alimentari, tenir una oferta inclusiva i introduir sistemes i processos per minimitzar l'impacte en el medi ambient. Una gastronomia sostenible només serà possible si els projectes culinaris i gastronòmics funcionen sense malbaratar els recursos naturals, tenint continuïtat en el futur sense perjudicar el medi ambient o la salut i considerant els orígens dels productes, la seva

distribució i com arriben als clients. És un canvi necessari que no pot esperar més.

Que el futur de la gastronomia passa per la sostenibilitat és innegable. Hi coincideixen professionals del sector tan reconeguts com Fina Puigdevall, del Restaurant Les Cols. Des de l'alta gastronomia, impulsen des d'Olot un projecte basat en la sostenibilitat i amb l'objectiu d'arribar a ser autosuficients. Així ho va explicar en la XV Trobada Gastronòmica del CETT-UB, en la qual va quedar palès que la sostenibilitat gastronòmica no és una quimera, sinó tot el contrari.

Una prova clara d'això és el fet que, enguany, Bar-

LA FORMACIÓ, PUNTAL DE LA TRANSFORMACIÓ

Establir i mantenir un creixement sostenible i complir amb els ODS ens exigeix impulsar canvis en l'estructura dels negocis, en la manera de generar-los, de transmetre'ls i de presentar-los als clients. Per això, la transformació del sector gastronòmic cap a la sostenibilitat només serà possible si integra noves generacions de professionals formats amb les habilitats i els coneixements necessaris. Convençuts que aquest és el camí, el CETT-UB ha creat el Màster Oficial en Gastronomia Sostenible, en el qual brindem tots els coneixements clau perquè els professionals del present i del futur siguin capaços, no només de ser part d'aquest canvi, sinó de liderar-lo.

És evident que el sector té el repte urgent de recuperar-se de l'impacte del coronavirus. Però cal que faci un pas més enllà i ser capaç de posar les llums llargues per poder albirar com ha de ser la gastronomia del futur. En aquest horitzó s'hi troba la innovació, l'economia circular, l'accessibilitat i la responsabilitat social. És, justament en aquestes variables, on s'ha de centrar la formació actual.

La Covid-19 ens ha obligat a aturar-nos i ha suposat una gran oportunitat per repensar cap a on ha d'anar el sector i per projectar com el volem. Cal no oblidar que la ciutadania cada vegada és més exigent i que demana a la restauració compromís, transparència i ètica com a base de la seva activitat. Les noves ofertes han de respondre a aquestes noves demandes. La recuperació de la normalitat suposarà el ressorgiment de la gastronomia. Serà el moment oportú per fer-ho amb consciència i amb la voluntat d'assumir el gran repte de la integració de la sostenibilitat en el model de negoci.

Ho reitero. A casa nostra, la gastronomia té la gran sort de comptar amb molts i bons referents, que ja han demostrat que el plaer gastronòmic pot –i ha de ser– sostenible. Que no és un objectiu per al dia de demà. Que ha de ser una realitat de present. I que només depèn de la nostra voluntat.

La doctora Maria Abellanet és CEO del CETT

Foto: ACN

celona sigui la Capital Mundial de l'Alimentació Sostenible i la seu del 7è Fòrum Global del Pacte de Política Alimentària Urbana de Milà, el primer tractat internacional de ciutats en matèria d'alimentació. Es basa en el paper estratègic de les ciutats en el desenvolupament de sistemes alimentaris sostenibles i impulsa l'accés a aliments saludables amb l'objectiu de reduir el malbaratament alimentari, preservar la biodiversitat, mitigar els efectes de la crisi climàtica i adaptar-s'hi. És una oportunitat que el sector no pot desaproveitar per assumir un compromís ferm i fomentar-lo arreu.

Les millors perles

La faula del vestit nou de l'emperador feta realitat. L'artista Litalià Salvatore Garau s'ha embutxacat 15.000 euros venent una escultura invisible. Diu que ha venut "el buit". El comprador, tot un intel·lectual, té un certificat que n'acredita la propietat.

Els Mossos han detingut una dona a Sant Andreu de la Barca per tallar el penis al propietari del bar on treballa, segons ha avançat la SER. Ella assegura que l'home, el seu cap, l'havia intentat agredir sexualment. Autodefensa.

De tenir un 3% de visió i estar en risc de quedar-se del tot cega, a poder llegir i moure's amb seguretat. És l'evolució que ha fet una nena de 12 anys de Sabadell gràcies a una teràpia pionera que li han fet a l'Hospital Sant Joan de Déu.

Una presentadora argentina anuncia, commoguda, la mort de l'escriptor William Shakespeare. La notícia en realitat era la mort del primer vacunat de coronavirus, que també es deia així, però la dona es va confondre. Molt.

Aina Martí/ACN

LA FOTO

PLA DE BARRIS: TOT ESTÀ CONNECTAT

La renovació
de l'Institut
del Bon
Pastor

ha ajudat
el Joan a
trobar feina
de jardiner.

pladebarris.barcelona

**Esta campaña,
más que nunca,
estamos
cerca de ti**

Ejercicio
2020

CAMPAÑA
RENTA 2020

Confía en un
Profesional.
Fíjate el
AFTCB

Documentación necesaria para la confección de su Declaración de la Renta (Ejercicio 2020)

- Borrador de la Renta/Datos fiscales**
Enviado por la **Agencia Tributaria** (en caso de haberlo recibido) Este documento permite prescindir de los certificados de empresa, bancos, etc.
- Declaración de la Renta y Patrimonio** del año pasado.
- Certificados de rendimientos del trabajo**, baja por enfermedad, desempleo, pensiones (jubilación, viudedad, invalidez...) y otras retribuciones del trabajo.
- Certificado de **Minusvalía**.
- Certificados de las **cuentas bancarias** con intereses y retenciones, dividendos de acciones y otros rendimientos del capital.
- Recibos de I.B.I. (Contribución)**
De las viviendas, fincas rústicas y urbanas, solares.
- Letras, recibos de Hipotecas**, y además, gastos de compra correspondientes a la vivienda habitual.
- Facturas Oficiales** de Obras de reforma en su vivienda.
- SI HA VENDIDO UNA CASA, PISO, LOCAL, PARKING**, etc. la **escritura de venta, la escritura de compra o adquisición por herencia, donación**, etc. los gastos de adquisición (Impuestos, notario, registro, etc.) la **plus-valía municipal pagada** y si la hubiera, la **factura de la comisión de la agencia inmobiliaria**.
- INFÓRMENOS** si ha realizado una **Dación en Pago**.
- Justificantes**
Aportaciones a planes de pensiones y jubilación.
- Contrato y Recibos de alquiler** de la vivienda habitual del **año 2020** (según requisitos)
- DNI y datos personales**
De los contribuyentes y familiares que convivan con los mismos.
- Plan PIVE**, si ha recibido algún tipo de ayuda por la compra de un automóvil debe incluirse en la declaración.
- Ayudas para compra o alquiler** de vivienda. Se deben declarar las ayudas recibidas de la Generalitat por estos conceptos.

Si has estado en ERTE ¡estás obligado!

Particulares, Autónomos o Empresas

Si aún no eres cliente, ¡es el momento de conocernos!

Puedes encontrar toda la información relacionada con la renta en nuestra web www.viajulia.com

Honestidad y servicio, nuestro valor desde 1963

GESTIONS NOTARIALS - GABINET D'ADVOCATS - ASSESSORAMENT I GESTIÓ D'EMPRESES I PARTICULARS
ASSESSORAMENT I CONTRACTACIÓ D'ASSEGURANCES - IMMOBILIÀRIA - ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

Oficinas Centrales · Via Júlia, 61 · 08042 Barcelona · Tel. 933 506 400

Delegación · Via Júlia, 46 · 08016 Barcelona · Tel. 935 210 640

WWW.VIAJULIA.COM

registre d'agents immobiliaris
de Catalunya - alcat 0268-1247

Tribuna

Trencar les fronteres i muralles invisibles

per David Centol, editor del Grup Comunicació 21

Al Grup Comunicació 21 creiem en el periodisme practicat i entès des de la ferma convicció de servei al ciutadà i a la societat de la qual formem part. Totes les nostres publicacions descansen sobre aquest compromís de proporcionar al lector informació de qualitat, tractada amb rigor i presentada amb claredat perquè disposi de les eines de reflexió i coneixement necessàries per desplegar plenament i amb totes les conseqüències la seva condició de ciutadà.

No són paraules buides, aquestes afirmacions. Ens avala una llarga trajectòria de més de vint anys a través dels quals Grup Comunicació 21 s'ha convertit, gràcies a la fidelitat dels seus lectors i a la professionalitat de tots els nostres periodistes, publicitaris i col·laboradors, en el principal referent de la informació de proximitat a Barcelona i també a la seva àrea metropolitana.

Línia, el diari metropolità, que avui inicia la seva singladura, és la culminació d'aquest apassionant viatge iniciat fa dues dècades. Ve a sumar-se a les altres dinou capçaleres **Línia** del grup que, en el seu conjunt, conformen el projecte més ambiciós existent a Catalunya pel que fa al periodisme de proximitat.

Aquest nou mitjà que presentem s'asenta sobre els mateixos valors que la resta, tot i que hi afegeix algun element dife-

renciador. Si fins ara cadascuna de les nostres dinou publicacions tenia com a objectiu informar el ciutadà de la seva realitat més propera –el barri, el districte, la ciutat, la comarca–, amb **Línia, el diari metropolità** pretenem eixamplar els límits geogràfics de la nova capçalera per abraçar tota la Barcelona metropolitana.

Ho fem sense abandonar el nostre compromís amb la informació de proximitat, que és el nostre estàndard més diferenciador i l'element que distingeix tota la nostra activitat periodística com a grup de comunicació.

La decisió de fer realitat un diari metropolità és sobretot fruit d'una profunda reflexió sobre les necessitats informatives del ciutadà que no han tingut resposta fins ara i també de l'exigència que ens imposem com a grup de fer realitat projectes periodístics que puguin resultar transformadors en el mitjà i llarg termini.

Línia pretén cobrir, en primer lloc, el buit informatiu que afecta aquesta realitat física, humana, social, econòmica i cultural que és tota l'àrea metropolitana. Però a aquest objectiu, purament periodístic, hi sumem també la voluntat d'es-

devenir una eina de debat serè i profund sobre Barcelona i l'àrea metropolitana.

Ho fem perquè compartim la diagnòstic que situa la necessitat urgent de trencar les fronteres i muralles invisibles –però existents– que encara s'aixequen entre les diferents ciutats que conformen aquesta realitat geogràfica i humana per poder multiplicar-ne exponencialment les seves potencialitats de creixement.

Un creixement que a **Línia** entenem més enllà de la mera dimensió econòmica i que abraça també la cultura, les infra-

estructures, la mobilitat, els equips, la sostenibilitat, la visibilitat internacional i tantes altres qüestions, totes elles rellevants en

el marc d'una societat en plena transformació i que ha d'afrontar reptes cada cop més exigents.

El nou lector, i també aquell que ja ens coneix a través d'alguna de les dinou edicions que fins ara configuraven l'univers **Línia**, trobarà en aquest diari un periodisme reposat, serè, responsable, allunyat de la cridòria i de l'exageració. Fem periodisme, no activisme. Expliquem allò que passa, no en som els protagonistes. Hi trobarà també periodisme crític, sempre necessari, però no practicat d'una manera gratuïta i inoperant,

sinó des de la voluntat d'esdevenir una eina útil i positiva de diàleg i transformació. **Línia** aposta també per l'opinió de qualitat i per això hem seleccionat un ampli ventall de columnistes que s'incorporen al nostre projecte per aportar, des de la pluralitat d'idees i pensament, eines de reflexió i anàlisi per enriquir el debat públic de Barcelona i la seva àrea metropolitana.

Com a editor del Grup Comunicació 21 em plau donar-te la benvinguda a casa teva. Procurarem estar a l'altura de l'immens repte que suposa acudir cada dia a la cita amb els lectors. Ho farem amb professionalitat i honestat, com hem fet des de fa vint anys. I ho farem també amb la il·lusió i l'exigència de saber que, en el periodisme, el compromís amb el lector es renaix cada dia i que és també cada dia que cal estar a l'altura.

Voldria també donar les gràcies a tots els professionals del Grup Comunicació 21 que han fet possible el naixement de **Línia**. La pandèmia no ens ho ha posat fàcil, certament. Però precisament perquè les veritables capacitats de les persones es mesuren davant de les dificultats, cal reconèixer la seva gran vàlua personal i professional. **Línia** té un equip de professionals preparats i compromesos, disposats a deixar-s'hi la pell. I aquesta sempre és la millor garantia per a qualsevol projecte. Comença l'aventura metropolitana de **Línia**. Et convidem a viure-la amb nosaltres.

Fem periodisme, no activisme.

Expliquem allò que passa,

no en som els protagonistes

grup comunicació 21

liniaxarxa.cat

Línia vol ser un espai per a la conversa metropolitana serena i responsable

Tribuna

Serveis públics, puntal de drets

per Dolors Sabater

Foto: ACN

El dubte plana. Quina serà la concreció del model econòmic i fiscal en les polítiques públiques del nou Govern de la Generalitat de la 13a legislatura? Quin serà el model de serveis públics respecte de les externalitzacions? Cap a qui i cap a on s'adreçaran les mesures de rescat econòmic? El compromís expressat pel president Aragonès de complir l'acord amb la CUP-Guanyem, amb mesures concretes de base anticapitalista, es manté amb ferma paraula, però el fet que hagi nomenat un conseller d'Economia de perfil clarament neoliberal, a proposta de Junts, obre tots els interrogants i alertes. Des del carrer i des de la institució cal estar vigilants a les decisions. Des del carrer no s'ha parat mai de fer-ho: les plataformes i moviments a favor dels serveis públics i d'una economia alternativa treballen incansablement, governi qui governi. Les lliçons de la pandèmia no poden ignorar-se i seria un greu error intentar rescatar l'economia aplicant les fórmules que ja s'han demostrat ineficaces. Aquests dies mateix, amb la flexibilització de les normes preventives, són moltes les convocatòries de mobilitzacions en defensa dels serveis públics, i també en defensa de les pensions dignes. Les de les pensions apunten l'Estat, contra un Pacte de Toledo absolutament impropri d'un *gobierno* que s'autoanomena progressista. Les dels serveis públics apunten clarament la Generalitat. Les mobilitzacions mai s'han aturat, malgrat les restriccions, especialment les d'emergència, antirepressives i contra els desnonaments. De mica en mica l'organització i la veu popular recupera altra vegada el carrer.

Sovint es vol fer creure que és indiferent quina opció o model econòmic s'esculli, que totes són vàlides, com si es tractés d'escollir entre una carta de colors. Però no és així. Les opcions neoliberals no serveixen per rescatar l'economia i la vida de totes, ni serveixen per salvar el clima i el planeta. Ja ho hem pogut comprovar durant molts anys i no és gens intel·ligent tornar a aplicar les fórmules que ja s'han demostrat fallides. El capitalisme és depredador i s'alimenta de rebentar els drets de la majoria per sostenir els privilegis d'una minoria. No només és un sistema injust, sinó que és ineficaç, i en comptes d'aconseguir que cada vegada hi hagi més persones al bàndol de la riquesa aconsegueix tot el contrari.

El que es faci al Govern i al Parlament, ara que comença un nou cicle, determinarà el present i el futur del país i de les nostres vides. I no serà el mateix país ni les mateixes vides si les decisions es prenen amb una perspectiva neoliberal o amb una perspectiva anticapitalista. Fa dies, des del nostre mitjà públic de televisió, TV3, es va emetre un con-

tendent documental a *Sense Ficció* que ho exemplificava amb rigorositat, en el cas de les elèctriques. L'objectiu del sector públic és servir els drets de les persones. L'objectiu del sector privat lucratiu, no social ni comunitari, és servir-se de les persones i dels recursos per acumular beneficis i augmentar les fortunes de les oligarquies. Així que no, no serà el mateix. No serà el mateix si ara trinxem el territori plegant-nos als interessos dels grans oligopolis de l'Ibex que si planifiquem i impulsem una transformació econòmica arrelada, al servei de la gent, de la seva sobirania, i assumint els reptes climàtics que té el país i el planeta. Tampoc tindrem el mateix país ni les mateixes vides si afrontem l'habitatge com un negoci per a protegir els interessos de bancs, fons voltors i grans tenidors que si l'abordem com un dret bàsic a defensar. No serà el mateix, ni per al present ni per al futur, invertir en fortunes privades o invertir en serveis públics per a tothom. No serà el mateix futur, especialment per als infants i joves a qui les crisis econòmiques, climàtica i ara la pandèmia estan deixant un present i futur incert, de risc. No serà el mateix deixar la gestió dels subministraments bàsics per fer-hi negoci o per garantir drets, ni fer polítiques educatives segregadores que fer-les inclusives. Ni, en definitiva, posar al centre de la política el capital o posar-hi la vida de totes.

I en aquesta disjuntiva hi ha un element puntal. Els serveis públics. Els serveis públics són un dels pilars fonamentals per avançar cap a la igualtat d'oportunitats i d'accés als drets bàsics, sense deixar ningú enrere. Són estructura de república i llibertat. Ja ho sabem, però la pandèmia encara ho ha fet més evident. I no pot ser ni que en faltin o no siguin de qualitat ni que les condicions laborals de les persones que els sustenten siguin precàries. Ni pot ser que aquests serveis no siguin de gestió pública. No pot ser que allò que és essencial per a la vida depengui del mercat i de l'especulació del capital. Per això cal blindar aquells serveis que ja són de propietat i de gestió pública, així com recuperar la gestió pública i comunitària de tots aquells que ara són gestionats per empreses que busquen enriquir-se a costa d'allò que és vital per a totes i tots. I això hauria de ser possible fer-ho tant als ajuntaments com a la Generalitat, massa experta en externalitzacions i retallades des de l'època de Mas.

Per això, en aquest nou cicle que comença, el model compta. El servei al país per fer possible avançar en drets nacionals i en drets socials s'ha de produir alhora en els dos eixos, i alhora des dels dos àmbits motor: des de dins i des de fora de les institucions.

“

No pot ser que allò que és essencial per a la vida depengui del mercat i de l'especulació del capital.

Per això cal blindar aquells serveis que ja són de propietat i de gestió pública, així com recuperar la gestió pública i comunitària de tots aquells que ara són gestionats per empreses que busquen enriquir-se a costa d'allò que és vital

”

Flaixos

@SalimaJK: 6 atacs homòfobs en un cap de setmana a Barcelona! Concentració convocada el 5 de juny a les 11 hores a les rodalies del Centre LGTBI.

@BerniSorinas: Botigues obrint els diumenges, més creuers, desnonaments en pandèmia, la reforma laboral ni tocar-la, la llei mordassa a ple funcionament...

@mianrey: Fernando Simón declara en rueda de prensa que la mascarilla en espacios abiertos puede dejar de ser obligatoria a mediados o finales de junio.

*Il·lustríssims
veïnes i veïns,*

VOTEU

del 10 al 20
de juny els primers
pressupostos
participatius

Visita les exposicions dels
projectes de Sant Andreu a:

Seu del Districte
PL. ORFILA, 1. VESTÍBUL

Canòdrom
C. CONCEPCIÓ ARENAL, 165. VESTÍBUL

Consulta
els projectes
del teu
districte

DECIDIM.BARCELONA

#PressupostosParticipatiusBCN

Ajuntament de
Barcelona

Covid | Cinc punts de suport a la vacunació

El districte de Sant Andreu tindrà cinc punts de suport a la vacunació des d'on es podrà demanar cita per vacunar-se i més informació sobre el procés. Aquesta mesura reduirà la diferència de la velocitat respecte a altres districtes.

El porta a porta aixeca part del veïnat contra l'Ajuntament

» Revolta veïnal a Sant Andreu pel nou sistema per recollir els residus
 » El consistori defensa que en pocs dies la recollida ja ha millorat

Xavier Oliva
SANT ANDREU

El porta a porta no només ha revolucionat el model de recollida de residus de Sant Andreu. També ho ha fet amb una part del veïnat que, lluny de veure-hi beneficis, el considera una imposició i un nyap. Les crítiques van arribar abans de la seva implantació el passat 24 de maig i, des d'aquell moment, la tensió ha anat escalant fins a convertir-se en un conflicte obert entre els veïns contraris i l'Ajuntament, que defensa el model a capa i espasa. Uns asseguren que els carrers s'han omplert de bosses d'escombraries i que el sistema no està funcionant, i els altres defensen que tot i algun problema menor el model va bé.

Les primeres dades presentades pel director de neteges i gestió de residus de l'Ajuntament, Carles Vázquez, el passat 1 de juny en un Consell de Barri caòtic que va acabar amb una protesta de més d'un centenar de veïns a l'auditori de la Biblioteca Can Fabra, mostren que un 73% del veïnat està participant activament en la implantació del sistema porta a porta i que les dades de recollida selectiva ja se situen al 65% en l'àmbit d'actuació. "Volem complir amb els objectius europeus i aquest sembla el camí. El sistema porta a porta ens fa agafar consciència de la quantitat de residus que generem", defensava Vázquez. La regidora del Districte, Lucía Martín, reconeixia que era un "repte" i un canvi d'hàbits "molt fort". "Tot plegat no ha estat fàcil

Els veïns protesten al Consell de Barri de l'1 de juny. Foto: Telegram

i fa temps que hi treballem. Tenim dades esperançadores i això vol dir que la gent hi participa", assegurava durant el Consell.

REVOLTA VEÏNAL

Tot i això, bona part del veïnat segueix d'esquenes contra el porta a porta. Organitzats a través de Telegram i d'un compte de Twitter, el passat 28 de maig van concentrar-se davant la seu del Districte, on sota el crit de "fora Colau" van disposar bosses d'escombraries a les portes de l'edifici. La protesta del Consell de Barri del passat 1 de juny va obligar a aturar la sessió durant uns minuts per la superació del límit d'aforament. Els veïns contraris van defensar la seva postura. "És mentida que s'ha comptat amb la gent perquè quan es va venir a les comunitats ja estava tot fet", assegurava la Maria Jesús, que va demanar un informe mediambiental que demostrés que és el sistema més convenient i que no perjudica la salut.

L'Ariadna, membre del grup de veïns contraris al porta a porta, lamentava que no hi ha flexibilitat horària i que molts veïns tenen problemes a l'hora de poder complir amb l'objectiu. També narrava el cas de la Míriam, una dona invident que estaria tenint problemes de mobilitat a causa de l'acumulació de brossa als carrers.

A FAVOR

Des de l'Associació de Veïns i Veïnes de Sant Andreu de Palomar defensen que el model "s'ha demostrat més eficaç per augmentar la selecció correcta dels residus". En aquest sentit, l'entitat veïnal fa una crida a ser crítics de forma constructiva i a millorar els problemes que es puguin anar generant. "Entenem que per a molts l'horari és un problema i que hi ha disfuncions i problemes concrets que cal millorar", expliquen en un comunicat des de l'associació veïnal.

Arts escèniques com a motor de la transformació social

CULTURA ▶ La quarta edició del Calidoscopi Cultural de Sant Andreu reivindica la cultura popular del barri com a eina de transformació social. El cicle, impulsat des del Districte, i que s'està duent a terme fins al mes de juliol, compta enguany amb una programació central de set espectacles de companyies amb residència artística al barri.

D'altra banda, els equipaments del districte participen en el Calidoscopi Cultural amb les seves pròpies propostes culturals per a tots els públics. Exposi-

cions fotogràfiques, teatre, espectacles de màgia, dansa, títols o concerts musicals, entre d'altres, són algunes de les activitats que s'ofereixen.

El 12 de juny, en format vermut escènic, es farà una taula rodona que abordarà la rellevància de les arts escèniques com a punta de llança per promoure la justícia social i presentarà la nova sèrie 'Maricón perdido'. La taula comptarà amb la participació del creador de la sèrie, Bob Pop, i amb l'actriu protagonista, Candela Peña.

La cessió de Mémora de part del solar no satisfà els veïns

Roda de premsa de l'Assemblea d'Entitats de Casernes. Foto: FAVB

TANATORI ▶ El passat 20 de maig, l'Ajuntament anunciava que Mémora cedia, de manera gratuïta i indefinida, el 75% de la seva parcel·la per construir-hi equipaments municipals. Tot i que el govern va assegurar que això era el resultat de les trobades entre entitats veïnals, el Consorci de la Zona Franca i Mémora i que donava resposta a les reivindicacions veïnals, segons les entitats la situació és una altra.

Des de l'Assemblea d'Entitats per les Casernes consideren un frau aquest anunci. "No volem

perdre un sol metre quadrat. No estem recuperant un 75% del terreny, estem perdent el 25%", assegura Cristina Galán, presidenta de l'Associació de Veïns de Sant Andreu Sud. "Volem el retorn complet de les casernes i debatre què s'hi ha de fer", explica Manuel Muñoz, de l'AV Sant Andreu Nord-Tramuntana.

L'Assemblea d'Entitats per les Casernes es manifestarà el 5 de juny per reclamar que no se cedeixi cap espai de les casernes a empreses privades i recuperar-les per al veïnat.

Atenció psicològica via telemàtica

Psicoterapeuta Col·laboratiu i Dialògic

Psicòleg

Depressió, Ansietat, Estrès
 Dificultats de relació

Visites concertades dimarts i divendres

www.javiercentol.com

📞 625 522 561

C. Mallorca, 198 ppal. 1er Barcelona

Donar una nova vida a l'aigua per cuidar el planeta

Barcelona i la seva àrea metropolitana tenen una gran oportunitat d'impulsar la regeneració i reutilització de l'aigua, i contribuir així a mitigar els efectes del canvi climàtic

Fer front al canvi climàtic és el gran repte col·lectiu del nostre temps. Una responsabilitat compartida que requereix actuar de forma immediata. Està en joc la vida tal com la coneixem avui dia. El canvi climàtic amenaça la rica biodiversitat del planeta i planteja un gran desafiament per a les ciutats i indústries, que hauran de ser capaces de superar sequeres i episodis climàtics extrems que posaran a prova la seva resiliència.

El Dia Mundial del Medi Ambient, que se celebra el 5 de juny, fa una crida a l'acció per restaurar els ecosistemes danyats per l'activitat humana. De la salut dels nostres ecosistemes depèn directament la salut del nostre planeta i dels seus habitants. Segons les Nacions Unides, una ecosistema sense ajuda a protegir-nos de les malalties, ja que la diversitat d'espècies fa més difícil la propagació de patògens.

La ràpida pèrdua de biodiversitat requereix respostes immediates. Per això, la celebració del Dia Mundial del Medi Ambient marcarà el llançament del Decenni de les Nacions Unides (ONU) per a la Restauració d'Ecosistemes 2021-2030. Es tracta d'un pla d'urgència per protegir i revertir els danys fets a la natura abans del 2030, data límit per evitar els pitjors impactes del canvi climàtic.

► Aigües de Barcelona es planteja en processos d'adaptació i mitigació del canvi climàtic.

L'aigua, clau davant l'emergència climàtica

Aigües de Barcelona, compromesa amb la preservació de l'entorn i els Objectius de Desenvolupament Sostenible (ODS) de les Nacions Unides, és pionera en les propostes d'adaptació al canvi climàtic i la mitigació d'aquest. La companyia aposta per una estratègia basada en l'economia circular, que passa per potenciar la regeneració d'aigua per donar una nova vida a l'aigua que es depura a les seves instal·lacions.

Apostar per la regeneració i reutilització de l'aigua

La reutilització de l'aigua és una opció imprescindible per fer front a l'impacte de les sequeres. Cal tenir en compte que la conca del Mediterrani és una zona de gran tensió hídrica, que s'ha disparat amb el canvi climàtic, i salvaguardar la disponibilitat

Apostar per l'aigua regenerada a l'àrea metropolitana de Barcelona permetria tenir més resiliència davant els impactes del canvi climàtic

d'aigua és bàsic per a la producció d'aliments i per mantenir la qualitat de vida en tots els territoris.

Donar una nova vida a l'aigua suposa donar-nos-la també a nosaltres i al planeta. Apostar per l'aigua regenerada a l'àrea metropolitana de Barcelona permetria tenir més resiliència davant els impactes del canvi climàtic sobre els recursos hídrics i resiliència territorial, i evitaria haver de recórrer a l'aigua del riu Ter, cosa que atavoria el bon manteniment del seu cabal ecològic.

Al territori Metropolità, es van depurar per Aigües de Barcelona el 2020 un total de 284 hectòmetres cúbics (hm³) d'aigua residual. Però només se'n van reutilitzar 12,4 hm³, és a dir, el 4,3% del total d'aigua depurada. A més, aquest volum d'aigua reutilitzada suposa únicament el 9% de la capacitat total de regeneració instal·lada al territori Metropolità. És a dir, hi ha molt marge per al reaprofitament d'un recurs que cal incorporar a la gestió del cicle de l'aigua en els territoris impactats i vulnerables climàticament, com és el cas del litoral català. L'aigua regenerada té múltiples usos i es pot fer servir, per exemple, com a barrera contra la intrusió salina procedent del mar, per a la neteja de carrers, el reg agrícola o l'ús industrial, entre altres usos perfectament regulats per la legislació.

Innovació i digitalització

L'Agenda 2030 d'Aigües de Barcelona és el seu 'full de ruta' per al desenvolupament sostenible, i es basa en tres pilars: les persones, la ciutat i el medi ambient. L'objectiu és impulsar projectes innovadors que permetin, a través de l'aigua i la sostenibilitat, crear valor per a Barcelona i al seu entorn Metropolità. La innovació i la digitalització són fonamentals per liderar la transició cap a un model més sostenible i resiliència, per això, Aigües de Barcelona ha arribat a acords de col·laboració amb start-ups com Walbox, SmartMonkey i Bla, entre d'altres.

Les aliances amb els agents socials i les administracions són també un dels signes d'identitat de la companyia, que aposta per un gran Pacte Social per garantir una recuperació econòmica verda i justa basada en tres eixos: la solidaritat (no deixar ningú enrere), l'ocupació de qualitat i la reconstrucció verda. La col·laboració públicoprivada és bàsica, en aquest sentit, per fer front als reptes plantejats pel canvi climàtic i per la situació derivada de la pandèmia.

Compartir coneixement i experiència és el camí per generar més valor i per fer front als grans reptes. El canvi climàtic ens obliga a tots a buscar noves solucions per cuidar els recursos més preuats que tenim. L'aigua té moltes vides. Aprofitem-les totes.

GERMANS
HOMS
DES DE 1852

LLOGA 3 DÍES I PAGA'N NOMÉS 2

Tarifa caps de setmana

Lloga la màquina un divendres i torna-la dilluns, pagant només 2 dies.

LLOGA ONLINE
www.homs1852.com

DIY
D'HOMS

DO IT YOURSELF, FES-HO TU MATEIX!

3x2

CAP DE SETMANA

Francesc Layret, 10 Mataró · 93 754 19 31 · info@homs1852.com · [f](#) [in](#) [t](#) [v](#) [y](#) @homs1852

“Les ciutats del voltant de Barcelona no volen ser diluïdes”

José Montilla

Expresident de la Generalitat de Catalunya

A. Nadeu / A. Alexandre
Fotografia: J. Chichelnitzky

Com tants altres ciutadans de l'àrea metropolitana, vostè amb 16 anys va viatjar d'Andalusia cap aquí amb la seva família. Com recorda aquell viatge?

D'això fa pràcticament 50 anys. En aquells temps hi havia molta gent que feia aquest viatge en tren, però el meu pare i jo el vam fer en autocar. No hi havia les autopistes que hi ha avui i va ser un viatge llarg. Recordo l'entrada a Barcelona quan començava a sortir el sol. Era la primera vegada que venia a Catalunya. Hi tenia família i algun amic. Veníem per quedar-nos-hi i vam començar a viure a les Planes de Sant Joan Despí, molt a prop del barri del Padró, on vivia una germana de la meva àvia.

Estava molest per haver d'abandonar el lloc on havia viscut tota la seva joventut?

No va ser una decisió imposada. Tot i que tenia 16 anys, pensava que tindria més oportunitats en una terra com Catalunya que a l'Andalusia de principis dels setanta. No és que els

meus pares m'hi obliguessin, jo era el principal inductor de venir.

Com era José Montilla de jove?

Em dedicava a estudiar i practicava atletisme federat, cosa que em va permetre viatjar per Espanya, però fins als 16 anys mai havia estat a Catalunya. Era una persona que volia canvis a la meua vida. Primer treballant i després estudiant a la nit a la vegada que seguia treballant.

És cert que quan va arribar a Catalunya va participar en un grup clandestí d'extrema esquerra?

Tota la comarca del Baix Llobregat era centre de resistència al franquisme i agrupava el moviment obrer organitzat. Tot era clandestí i molt minoritari. De vegades es mitifica, però ens coneixíem tots. A l'institut nocturn hi havia la gent més radical. Allà el més moderat eren les joventuts comunistes. Jo vaig entrar al Partit Comunista d'Espanya Internacional, un grup maoista. Va ser divertit, encara que ens hi jugàvem la vida i alguna gent va acabar a la presó. Era un grup sectari, però en el qual es debatia i es llegia molt. Algunes coses totalment infumables per a algú de 17 anys. Com que sempre he estat una persona moderada, vaig deixar el grup abans

que morís Franco i em vaig afiliar al PSUC. Tinc molt bons records d'aquella època.

El 1979 va anar a viure a Cornellà. Per què?

Em vaig casar i la meua parella vivia allà. En aquell moment jo era tinent d'alcalde del grup socialista encara que residia al poble del costat.

“Si els catalans no defensem la llengua catalana, qui ho farà?”

Cornellà va passar d'11.000 habitants el 1950 a gairebé 100.000 el 1980. Com va ser viure en un lloc que havia crescut tant?

Era una ciutat mancada d'infraestructures i amb una densitat altíssima. El clavegueram era deficient o inexistent en algunes parts de la ciutat. Les zones verdes simplement no existien. El transport era molt dolent. Malgrat tot, hi havia

un teixit associatiu important. Hi havia vida.

Quan arriba a ser alcalde el 1985 es troba amb aquesta situació...

L'Ajuntament estava pràcticament en fallida. Vivíem una forta crisi econòmica: Cornellà tenia aleshores un 27,9% d'atur, moltes fàbriques tancaven i les escoles feien classes en baixos comercials. Vam construir escoles i equipaments esportius, culturals i sanitaris. Això es va poder fer perquè vam dotar la ciutat d'una base econòmica que generava ocupació i ingressos.

Quin és el record més viu que li queda d'aquella època?

Van ser moments molt durs. Els treballadors venien a la porta de l'Ajuntament. Fins i tot vam apujar els impostos, amb molta gent en contra, però ho havíem de fer i ho havíem d'explicar: si no hi ha ingressos, no hi ha serveis, i els ingressos venen dels impostos, que han de ser justos. També hi va haver moments dolços, com per exemple quan vam començar a fer els primers programes d'habitatge social quan d'això se'n parlava molt poc. Vam ser pioners. El moment d'entregar les claus d'aquests habitatges era un instant molt dolç.

Quina és la diferència més gran entre aquell Cornellà i el d'ara?

El Cornellà que vaig deixar el 2004 ha continuat el seu procés de millora. Recordo que als anys 90 ens vam centrar a construir el més bàsic: clavegueram i escoles. L'urbanisme d'una ciutat es fa amb el pas del temps; vas del més bàsic a les coses que et pots plantejar si tens recursos. El que cal és planificar de manera correcta perquè la ciutat pugui créixer ordenadament. Això és el que Cornellà ha seguit fent.

Quins són els reptes que té ara la ciutat?

Ser un bon lloc per viure-hi i treballar-hi. Parts de Cornellà i algunes ciutats de l'entorn metropolità encara són emplaçaments dormitori. Han de ser ciutats que tinguin personalitat i on la gent se senti orgullosa de viure-hi, i això vol dir més serveis. Soc dels que sempre ha pensat que les ciutats del voltant de Barcelona tenen una personalitat pròpia: no volen ser diluïdes.

Ara es parla molt de cohesionar i projectar la gran metròpoli. Com veu aquest debat?

És un debat vell, no siguem adames. De la Catalunya Ciutat ja en ▶

“Madrid ens ha guanyat la batalla econòmica”

◀ parlaven els noucentistes! Som el país que més ha debatut sobre temes d'ordenació territorial i no ha solucionat el problema. Ni a la metròpoli ni més enllà. Quan jo era president de la Generalitat es va crear l'AMB amb la voluntat de dibuixar un projecte de continu urbà per defensar un policentrisme. L'objectiu era que les ciutats que no són Barcelona no fossin el pati del darrere.

Aquesta també és una expressió molt repetida avui dia. Vostè en què pensa quan es refereix al pati del darrere?

En què no es tracta d'enviar a la perifèria allò que no té espai a Barcelona, sinó d'abordar problemes del conjunt i no només del centre. Viure tocant al gran municipi té avantatges clars: un mercat de treball i oci. Però té condicionants. Quan era alcalde hi havia gent de Barcelona que mai havia vingut a Cornellà... No sé què s'imaginava que era, una ciutat sense llei? Ara això ha canviat. Recordo una família de l'Eixample de Barcelona que va marxar a viure a Cornellà i portava els fills a la mateixa escola que els meus. Un dia em van dir que estaven molt satisfets de viure a Cornellà. Em van explicar que on vivien abans era impensable tenir un mercat o un CAP a prop, una escola amb tant pati, zones verdes... En força casos, avui es viu millor a Cornellà que a molts barris de Barcelona.

Creu que s'ha de pensar més enllà de l'AMB i articular una gran regió metropolitana?

És veritat que la regió metropolitana avança i creix, però el Govern de Catalunya mai veurà amb bons ulls una articulació institucional que agafi dues terceres parts del país, no ens enganyem. Evidentment, hi ha coses com el transport o les platges que s'han de planejar i gestionar més enllà de l'AMB, però això no vol dir crear una altra institució. Calen fórmules de caràcter més consorciades on intervinguin més administracions.

Durant més de dos anys vostè va ser a Madrid com a diputat i ministre. Realment és tan diferent de Barcelona?

La ciutat de Madrid té la mateixa extensió que l'àrea metropolitana de Barcelona. Això la fa peculiar. A més, és la capital i, com en la majoria d'estats, és un xuclador d'activitat, ocupació millor retribuïda i, per tant, més ingressos públics. Moltes de les empreses que teníem aquí les hem anat perdent en detriment de Madrid i això és un error garrafal que pagarem car durant anys. Madrid ens ha guanyat la batalla econòmica, i a això cal sumar-hi que és la seu de les institucions de l'estat.

I quina és la solució?

Un model com Alemanya, on les institucions estan repartides per tot el territori. Barcelona tenia una oportunitat que no ha sabut aprofitar. S'haurien d'haver portat institucions i empreses cap aquí; una cocapitalitat. Una altra solució és el que hem fet [es refereix al procés independentista], que si mirem els resultats i les perspectives inicials no ha estat gaire encertada.

Tornem a parlar de vostè. El 2000 va tenir trigèmens. Com va ser l'experiència d'ocupar llocs de tanta responsabilitat política sent pare de tres infants i de dos fills grans més?

La meua trajectòria no ha estat modèlica pel que fa al tema de la conciliació. Ho dic perquè el 2004, quan tenien quatre anys, vaig marxar a Madrid i la meua dona i els nens es van quedar aquí. Jo venia quan

“Som el país que més ha debatut sobre ordenació territorial i no ho ha solucionat”

podia. Determinats càrrecs tenen uns costos, són servituds que es paguen. Jo era l'únic ministre que no tenia la família a Madrid, perquè tenia clar que hi era de pas. En tots els càrrecs hi ets de pas. Tinc la sort que la meua parella és una persona molt comprensiva. Si no, no hauria pogut exercir aquests càrrecs amb la dedicació que requereixen.

Durant la seva presidència de la Generalitat alguns el van criticar durament. Creu que hi havia gent que no estava preparada per tenir un president d'una ciutat obrera i que havia nascut a Andalusia?

Bé, he de dir que les crítiques van ser minoritàries... Ser president de la Generalitat és recórrer el país. A la majoria de llocs on vaig anar em vaig sentir acollit i estimat. Eren crítiques d'un sector de la població catalana que existia i segueix existint. Em criticaven per ser de Cornellà i per ser fill d'obres andalusos. Eren crítiques classistes i en part xenòfobes.

Si pogués canviar alguna cosa de la seva gestió com a president, què seria?

Segur que ens vam equivocar en coses. Hauríem d'haver estat més àgils quan va arribar la crisi del 2008. Totes les gestions són millorables i la nostra segur que també. De totes

maneres, va ser un govern que feia aquelles coses que són tan avorrides: pressupostos, lleis, carreteres –lliures de peatges, per cert–, escoles, comissaries, jutjats, presons, hospitals... Un govern ha d'anar més enllà dels interessos emocionals i sentimentals. En això últim nosaltres podríem haver estat més fins, és cert. Ara bé, votar amb el cor està molt bé, però una miqueta de raó no ens aniria malament.

Vostè sempre ha estat un defensor de la llengua catalana. Què li sembla que ara al Parlament l'ús del castellà s'hagi estès?

L'any 80 ja hi havia diputats que utilitzaven el castellà, però és cert que el canvi va venir el 2006 amb Ciutadans. Jo soc castellanoparlant. Quan vaig arribar l'any 1971 no sabia català i el vaig aprendre per contacte i amb amics. Les llengües són per entendre's. Em semblen lamentables les batalles lingüístiques. Cadascú que parli la llengua que vulgui, però si els catalans no defensem la llengua catalana, qui ho farà? Mentre el conjunt de la població no la faci servir, necessita protecció. Amb tot, no cal demonitzar ningú perquè utilitzi el castellà... Per defensar el català no cal atacar el castellà.

La seva opinió en aquest tema concorda amb la del PSC actual?

Jo crec que sí. El PSC sempre ha estat compromès amb la defensa del català. Sense el PSC i el PSUC el català no hauria tingut el procés de normalització que ha viscut.

Si no anem errats, vostè ha estat regidor, alcalde, president de la Diputació, diputat a Catalunya i a Espanya, ministre, senador i president de la Generalitat. On s'ha divertit més?

Jo més que de diversió parlaria de satisfacció. En aquest cas, la satisfacció més gran és quan fas coses i en veus el resultat i el destinatari final. Això es té com a alcalde. Evidentment, per a un polític català no hi ha res més important que presidir el seu país, però si parlem de satisfacció, em quedo amb l'alcaldia.

Com ocupa el temps avui dia?

Vinc cada dia al despatx excepte quan treballo per a l'empresa que em paga [Enagás]. No em paga la Generalitat. Faig xerrades i vaig a debats i actes. També escric i poso en ordre moltes coses del passat: papers, records i arxius.

Què el preocupa actualment?

La pandèmia, és clar. A més de la gent morta, ens deixarà seqüeles psicològiques i econòmiques que encara no han aflorat. Quan l'efecte narcòtic de les ajudes es dilueixi quedarà un panorama complicat. ■

MONTILLA EN 10 RESPOSTES

1. Quin és el seu grup de música preferit?

Impossible dir-ne un. Escolto Eric Clapton, Dire Straits, Iron Maiden, Sabina, Serrat, Llach, Manel...

2. I el seu menjar preferit?

Un bon llobarro. Soc més de peix que de carn.

3. Ara que els restaurants tornen a estar oberts a la nit, n'hi ha algun on li agradi anar a sopar?

Soc més de sopar a casa amb la família, perquè durant molts anys he hagut de sopar a fora.

4. Digui'ns un llibre que l'hagi marcat...

No n'hi ha cap que m'hagi marcat. Podria recomanar *El món d'ahir* d'Stefan Zweig.

5. I una pel·lícula?

Les pel·lícules t'agraden en funció de l'edat i l'estat emocional. Podria dir la saga d'*El padrino*.

6. Té alguna afició que ens pugui sorprendre?

No... M'agrada molt caminar per la muntanya.

7. Hi ha algun lloc de l'àrea metropolitana especial per a vostè?

Collserola a primera hora del matí.

8. On li agradaria anar de vacances?

A Austràlia. També voldria creuar els Estats Units d'est a oest o navegar pel riu Congo. I tornaria a Istanbul.

9. Quin és el seu màxim referent polític?

Per a tots els que vam ser present en la fundació del PSC, Joan Reventós és un referent.

10. I en la seva vida personal?

El meu pare. Sempre preocupat per la gent i per ajudar-la. Un home treballador i amb esperit crític.

Són sis. Beatriz Silva (PSC), Chakir El Homrani (ERC), Najat Driouech (ERC), Basha Changuerra (CUP), Ignacio Garriga (VOX) i Jessica González (comuns). Són sis de 135. El 4,4%. Aquesta és la representació actual de persones no blanques al Parlament de Catalunya. Les similituds entre elles, tant polítiques com ideològiques, són escasses, però el fet de viure en una societat com la catalana les fa compartir almenys una experiència: el racisme. Algunes són nascudes a Catalunya de pares migrants, altres tenen un dels dos progenitors nascut en un altre país. Algunes van venir a estudiar i es van quedar aquí, altres van arribar quan eren petites. Són catòliques, musulmanes o no especifiquen si tenen religió. Les diferències són notables, però el fet que les uneix, la violència que recau sobre elles per tenir un origen diferent, un color de pell no reconegut com a blanc, vehicula les seves vivències. I encara queda molt lluny el dia que aquests elements deixaran d'unir-les.

POCA REPRESENTACIÓ

L'any 2003, Mohammed Chaib es va convertir en el primer diputat marroquí al Parlament de Catalunya. Ho va fer amb el PSC i va exercir el càrrec fins a l'any 2010, quan va marxar a Madrid per ser el primer diputat musulmà de la història del Congrés espanyol.

Han passat quasi dues dècades des d'aquella fita i, en part, la presència de persones musulmanes a l'hemicicle ja no és nova. No es pot dir el mateix, per exemple, de les persones d'origen xinès o romaní.

El 2015, Chakir El Homrani, d'ERC, va ser elegit diputat, però el salt qualitatiu arribaria quan el 2018 el polític nascut a Granollers esdevindria conseller de la Generalitat, el primer de pares marroquins en ser-ho. També el 2018 Najat Driouech, d'ERC, es convertia en la primera catalana nascuda al Marroc –va emigrar amb només 9 anys– en ser diputada. En aquell mandat l'amaziga Salwa el Gharbi, de Junts per Catalunya, i Beatriz Silva, d'origen xilè i del PSC, també tenien un seient al Parlament. En les darreres eleccions del 14 de febrer, a Driouech, Silva i El Homrani s'hi han sumat tres diputats no blancs més: Changuerra, afrodescendent de pare guineà i mare cordovesa, Garriga, de mare guineana, i González, colombiana que va arribar a Barcelona fa 15 anys.

És suficient aquesta representació? "Si un parlament ha de ser el reflex de la societat en què viuen els seus votants, la veritat és que el català no ho és", afirma Karlos Castilla, de SOS Racisme. Per la seva banda, González denuncia que, "així com hi ha altres infrarepresentacions com la de les dones que es debaten, la de les persones no blanques no és ni un tema al Parlament". En una línia diferent, però, Driouech assenyala que cal "ser coherents" i re-

corda que "la migració no té el mateix impacte aquí que a França". "No podem inventar noms a les llistes", argumenta.

Sigui com sigui, a Catalunya viuen 1,3 milions de persones que no hi han nascut. Són vora el 19% de la població i, per tant, no es corresponen amb el 4% dels diputats catalans. Potser el problema es troba en la negativa del dret a vot que les persones nouvingudes pateixen al país. "Si no tenen la nacionalitat, no tenen dret a sufragi passiu

ni actiu", apunta Castilla. No poden votar ni ser votats.

Aquest no és l'únic motiu que explica la manca de representació a ulls de Castilla. "El racisme institucional fa que les persones no blanques ho tinguin més difícil per accedir a la universitat, un indret on es generen els primers contactes amb la política", apunta.

Per últim, l'integran de SOS Racisme dona una explicació més: "Hi ha moltes persones d'origen divers que es dediquen

a la política activista, però en àmbits que no estan a l'agenda política dels partits", assenyala. Temes d'estrangeria o de racisme institucional en són alguns exemples. "Ara aquests debats comencen a aparèixer als programes polítics i per això es veuen més persones no blanques als partits, però sigui com sigui moltes vegades van a les llistes per acomplir la quota i normalment no estan en posicions de direcció", considera.

EL MIRALL DELS JOVES

Les persones d'origen divers no tenen veu en molts àmbits públics. És per aquest motiu que la presència de polítics no blancs al Parlament és tan important. "No saps quanta gent jove em contacta per dir-me que soc un referent... Joves que ni es plantejaven que es podien dedicar a la política", diu González. També ho explica Driouech: "T'ho agraeixen i et diuen que el motiva veure on has arribat".

Amb tot, aquesta tasca és la

Imatges com aquesta de la diputada d'ERC Najat Driouech intervenint al ple del Parlament encara són testimonials. Foto: Sílvia Jardí/ACN

La política segueix sent cosa de blancs

Per què no hi ha més representants d'origen divers als càrrecs de responsabilitat política? Segons denuncia SOS Racisme, el desinterès dels partits pels temes que afecten les persones no blanques o la negació del dret a vot a les persones migrades són alguns dels elements que ho expliquen, però n'hi ha més

Insults i escopinades

● Després d'un any i mig aguantant actes de violència racista, finalment Fátima Taleb va dir prou. El gener del 2017, la regidora de Guanyem Badalona en Comú va rebre dos atacs que la van portar a denunciar públicament el seu cas. El primer va succeir quan un home la va insultar i escopir al mig del carrer, i el segon, tres dies després, quan un jove va increpar-la i altres persones que l'acompanyaven es van sumar al linxament. Segons Taleb, aquells actes, més enllà de tenir relació amb el clima de racisme que es viu a qualsevol

ni a l'Hospitalet ni a Badalona hi trobem cap representant no blanc.

“Com més gran és l'espai, més diluïdes queden les identitats”, afirma Karlos Castilla, de SOS Racisme, per explicar les dificultats per a les persones d'origen divers per dedicar-se a la política en grans ciutats.

Al mateix temps, és en el món municipal on s'expressa el racisme de forma més evident. Segons SOS Racisme, durant les darreres eleccions municipals a Catalunya la majoria de programes polítics dels partits -VOX encara era embrionari- no feien

Barcelona, l'Hospitalet de Llobregat i Badalona, les tres primeres ciutats de Catalunya, actualment no tenen cap regidor d'origen divers als seus plenaries

municipi de Catalunya, estaven relacionats amb el clima d'odi generat per Xavier García Albiol i els seus eslogans xenòfobs que legitimaven posteriors agressions.

El cas de Taleb posa sobre la taula la situació que viuen moltes persones no blanques quan s'exposen de forma pública en el món local. Al mateix temps, el seu testimoni podria explicar per què en les tres primeres ciutats del país no hi trobem cap regidor d'origen divers. Després que ella deixés la primera línia de la política municipal en les darreres eleccions perquè el codi ètic de la seva formació no permet repetir mandat, actualment ni a Barcelona,

pràcticament cap esment als temes que preocupen les comunitats no blanques: el racisme policial, les identifications per color de pell, el dret a vot o la venda ambulants. A Barcelona, per exemple, la CUP era l'única formació que detallava propostes antiracistes en aquests àmbits. El PSC, el PP, Junts i Ciutadans no es mullaven, i en el cas de la venda ambulants fins i tot algun d'ells tenia propostes que feien el joc al racisme. Per la seva banda, ERC i Barcelona en Comú es mantenen en una posició ambivalent i feien petites passes en alguns temes com el racisme policial, però no es mullaven en altres qüestions com les identifications racistes.

punta de l'iceberg. Driouech considera que “la representació a l'àmbit polític és molt important, però no pot anar sola, ja que el personal de la universitat, la policia o els ajuntaments també haurien de ser diversos”. Per a Changuerra, la manca de representació és molt profunda: “No estem representades enlloc, ni als contes, ni a la televisió ni a la història...”, lamenta.

DEL MÓN LOCAL AL PARLAMENT

Driouech donava formacions de diversitat al Masnou. El Homrani va començar la seva militància a ERC a Granollers. Changuerra des de la seva joventut estava vinculada a les comunitats negrodescendents i amb el moviment independentista del Prat i Santa Coloma. González era activista a Ciutat Vella.

Un dels elements que aglutina la forma de fer política de les persones no blanques és la seva implicació amb les comunitats a les quals se senten vinculades. “El meu escó no és meu, és un escó col·lectiu”, resumeix Changuerra per afegir que ella no es representa a si mateixa, sinó “a la comunitat negrodescendent”. És per això que sent “un pes i una responsabilitat, perquè la comunitat ha llui-

tat molt” perquè ella “pugui ocupar aquest espai polític”. És la mateixa forma d'entendre la política que té González. “El meu escó està a disposició de la comunitat colombiana i d'allò que jo en dic les comunitats dels ningú”, apunta. La visió d'ambdues xoca amb l'estereotip que s'ha instal·lat entre la població envers la política i l'obsessió dels partits per conservar cadires. “El concepte de comunitat d'identitat és una cosa que les persones blanques no tenen. Jo soc perquè nosaltres som”, sentència la diputada de la CUP.

LA VIOLÈNCIA

La coincidència més gran entre les històries de les polítiques no blanques és la violència rebuda. “Estic molt acostumada que m'insultin, que em diguin mora de merda o ves-te'n al teu país... Que m'insultin a mi, però no a la generació dels meus fills”, diu Driouech. La seva manera d'entomar la violència amb resiliència és semblant a la de Changuerra quan afirma que “qui ha viscut els anys 90 a Barcelona sap què és la violència contra les persones no blanques, les batudes nazis...”. “El perill va amb el càrrec i per això tinc els mecanismes de defensa”, relata. La diputada de la CUP afegeix

“No estem representades enlloc: ni als contes, ni a la televisió, ni a la història, ni a les universitats, ni a la policia, ni als ajuntaments...”

“A VOX hi ha gent que ha estat vinculada a crims d'odi i em preocupa què pot passar si un dia em quedo sola al Parlament cap al tard i hi coincideixo”

que a les xarxes els atacs són constants: “Si dic, per exemple, que Catalunya està sustentada en la suor i la sang dels meus avantpassats, rebo tota classe d'insults”.

Al carrer, a les xarxes, però també a la política hi ha racisme. “Cap espai n'és lliure”, afirma Changuerra. “Tot i que a la CUP fa uns anys que fem revisió i se suposa que és un espai més permeable, també hi ha situacions de desigualtat i de poder”, relata.

Al carrer, a les xarxes, als partits i també al Parlament. Encara que Driouech assenyala que ella mai ha patit situacions de racisme a la institució, González sí que s'ha sentit menystinguda. Es refereix a la mirada de superioritat que detecta en els seus companys d'hemicicle, a la condescendència amb què la tracten –també per ser dona– i al descrèdit que hi ha al Parlament cap a les maneres de fer política de les persones diverses. “Sovint s'invaliden les altres formes de coneixement de les nostres comunitats allunyades de l'acadèmia, com el coneixement oral”, detalla Changuerra.

A tot arreu hi ha racisme, ja que com coincideixen els diputats no és un problema que tingui a veure amb les actituds individuals, sinó un problema estructural.

VOX I EL CAS GARRIGA

I com pot ser que un home no blanc encapçalés una formació com VOX? “Garriga és un fill sa del racisme, un cas d'èxit”, considera González. “El que ell no entén és que si un dia no duu la barba afaitada i s'oblida el DNI a casa, podria acabar en un CIE”, afegeix. Així mateix, Garriga és, segons la revista Afrofemines, la salvaguarda del partit contra aquelles veus que acusen VOX de racista. Una salvaguarda per poder seguir-ho sent.

Més enllà d'aquesta estratègia, el cert és que l'èxit de la formació preocupa els polítics antiracistes. “Tot i que ens passem el dia dient que no passaran, han passat”, es lamenta Changuerra. González afirma que “a VOX hi ha gent que ha estat vinculada a crims d'odi” i li preocupa “què pot passar” si un dia es queda sola al Parlament cap al tard i hi coincideix.

Des de SOS Racisme afirmen que VOX és el reflex d'una societat que no ha tancat les ferides del franquisme i que, tot i voler-se antiracista, encara no es mereix el prefix de combativa.

Un reportatge d'Albert Alexandre

"Defensaré Catalunya aquí, allà on vagi i davant de qui sigui"

Justo Molinero

President del Grup Teletaxi

A. Nadeu / A. Alexandre
Fotografia: J. Chichelnitzky

El seu nom és sinònim de ràdio. Però si no s'hagués dedicat a aquest ofici, què li hauria agradat ser? Quins eren els seus somnis de nen?

Jo era mecànic des de petit, i quan vaig arribar a Barcelona vaig treballar en un taller al carrer Wellington: el taller de Pepito Domènech. D'allà vaig anar a la Renault i a la mili. Després de la mili, un amic que tenia un pare taxista em va explicar que en aquella feina es guanyaven diners i aleshores vaig comprar el taxi i vaig llogar una llicència. Van ser 12 anys treballant com a taxista, fins que Barcelona es preparava per al Mundial de futbol de 1982 i deien que vindria molta gent. Llavors vaig pensar: "I si muntem una ràdio dedicada només a què la gent pugui recuperar objectes perduts als taxis?". Aquesta va ser la idea original.

Abans de parlar de la ràdio... Com era la Villanueva de Còrdova d'on va decidir marxar amb 18 anys? Aquella Villanueva no té res a veure amb la d'ara. Gràcies a la gent que vam haver de marxar-ne, els que

s'hi van quedar van tenir més feina. Jo era un xaval que tenia somnis. Hi havia la cooperativa d'oli Villanueva i vaig treballar-hi durant l'hivern. Em pagaven 167 pessetes cada dia... De cobrar 100 pessetes a la setmana al taller a allò... Però treballava al taller 8 hores i després anava a la cooperativa. Era molt fotut i vaig pensar: "Jo a la fàbrica no torno més!". L'any següent, cap al mes de novembre, quan s'acostava el moment de tornar a la cooperativa, vaig proposar al meu pare venir cap a Catalunya. Ell tenia un germà a Santa Coloma, em va fer cas i vam venir.

Va marxar de Còrdova per guanyar-se la vida.

Sí, sí. A l'autocar que ens portava des de Villanueva cap aquí pensava: "La terra que em doni l'oportunitat de desenvolupar-me com a persona serà la meua terra". Va ser Catalunya, i la defensaré aquí, allà on vagi i davant de qui sigui.

Què el va sorprendre més de la terra a la qual arribava?

L'autocar que ens portava es va espantllar a València i el vam arreglar uns familiars i jo mateix. Quan vam arribar a Santa Coloma vam cobrar-li al conductor el mateix que havíem pagat pel bitllet. Vam anar a la ram-

bla Sant Sebastià, a casa, a dormir. I l'endemà al matí hi havia molt soroll, cap a dos quarts de sis. No sabia què passava. Vaig mirar per la finestra. Era gent que anava a treballar a una fàbrica tèxtil... No m'ho havien dit això! Perquè és clar, a les sis del matí al meu poble encara estàvem valorant si anàvem a dormir després de la festa [riu]. Llavors vaig dir-me: "Compte que aquí no regalen res".

"A la presó mai hi ha hagut gent tan honrada com aquests independentistes"

Com era la Santa Coloma dels anys 70? Hi havia relació amb els altres municipis de l'àrea metropolitana?

La rambla Sant Sebastià encara no estava asfaltada. Era una Santa Coloma molt desconeguda, i la connexió amb Barcelona era a través de l'autobús SC. Després hi havia un altre autobús, l'SM, que anava a

Montgat. No hi havia més connexions. Era com la relació que tenim ara amb Montcada, que és la població limítrofa amb Santa Coloma però no hi ha relació. Sembla que vivim d'esquena. El metro ens ha apropat, però encara estem una mica aïllats. Hi ha moltes coses a fer. Però és cert que Santa Coloma ha canviat molt.

En què ha canviat més?

Ara la gent està contenta i té orgull de pertinença. Hi ha barris molt arreglats, com el de Singuerlín, o l'avinguda de la Pallaresa, que fins fa poc era una zona marginal. Jo m'estimo molt aquesta Santa Coloma. A la d'abans t'havies de buscar la vida. Recordo que quan el metro arribava a Sant Andreu jo anava caminant cada dia fins allà per estalviar-me el bitllet de l'autobús. Cada dia!

Abans parlava de quan treballava de taxista i de mecànic. Què li va ensenyar aquella època?

Jo soc una persona que sempre m'ha agradat fer la feina millor que ningú. És el meu lema. No entenc la gent que s'aixeca i va a treballar mirant cap a un altre costat. Si faig d'operari, intento arribar a encarregar. I quan era mecànic feia el mateix. Al servei militar vaig ser el xofer del ge-

neral governador de Barcelona, don Ángel Vega Franco... Això era molt complicat per a un tio que havia vingut de fora. Quan vaig muntar l'emissora de ràdio vaig pensar que havia de ser l'hòstia, perquè si no, no sé quin sentit tenia. Jo no he nascut per fracassar.

Com va néixer la ràdio?

Em va costar molt. Vaig anar a l'Ajuntament de Barcelona i em van dir que havia de demanar una llicència, i jo vaig pensar: "A la merda el projecte!". Però després em vaig dir: "I si munto la ràdio en plan pirata, què passa?". Per fer-ho, em vaig vendre la llicència del taxi, que aleshores ja era meua. Els meus pares es van enfadar molt. Vam tirar endavant quatre anys, però el 1986 ens van tancar la ràdio. Res és fàcil. Per sort, ja teníem prestigi.

Com li van clausurar la ràdio?

Jo feia un programa des de les sis del matí fins a la una. A les nou es va presentar la policia nacional per tancar l'emissora. Jo ja ho sabia, perquè m'havien fet un *chivatazo*. La policia no tenia ni puta idea de com funciona una ràdio, perquè nosaltres seguíem emetent des del Tibidabo. Vam agafar els trastos i vam seguir en antena. I vam convocar una ▶

"Radio Teletaxi posa més música en català que Catalunya Ràdio"

◀ manifestació davant de la seu del governador civil, al Pla de Palau, perquè ens reobriessin la ràdio. És veritat que no teníem concessió, però perquè no ens l'havien volgut vendre! A la manifestació hi havia taxistes i oients de la ràdio... Aleshores ja teníem quasi 250.000 seguidors. La manifestació anava des de Colom fins al Parc de la Ciutadella...

Quan ja van tenir la llicència, emetien a Catalunya, al País Valencià i a l'Aragó. Vostè ja tenia una idea dels Països Catalans?

I tant! Tenia clar que la nostra emissora no s'entendria a altres llocs d'Espanya. Sobretot per la nostra manera de ser. Nosaltres no tenim gaire a veure amb la resta d'Espanya.

Què vol dir?

Tenim una manera de fer, de treballar, d'estalviar, de ser responsables... Som persones de paraula, que complim. Som persones amb seny. Això a altres llocs no passa.

Ara que parla d'identitat, com ha viscut durant aquests anys el procés independentista? A banda d'haver escrit un llibre junts, vostè és amic d'Oriol Junqueras...

Recordo que un dia, quan ell encara era lliure, vaig dir-li: "La independència sí, però ara no toca". Ell em va respondre: "T'entenc i et dono la raó, però ara m'he posat aquí i he de tirar endavant". Més tard, quan ja era a la presó, ell em va dir: "Quanta raó tenies quan deies que no era el moment". Puigdemont va tirar pel dret, però altres s'haurien esperat.

Per què diu que no tocava?

La gent s'havia de preparar. Sembla que si ara hi hagués un referèndum, podria sortir el sí amb un 52%. Però hi ha un 48% que diu que no vol la independència. Catalunya és qui més aporta a Espanya i a canvi rebem quatre cèntims. El que tenim per pagar les nostres despeses ens ho donen amb interessos. Per això, el primer que cal fer és reclamar la hisenda pròpia. Després altres competències... I a mesura que en tinguéssim més baixaria el nivell de demanda d'independència.

No tot són les competències.

Cert. A mi Jordi Pujol em va ensenyar què era el sentiment de pertinença a un lloc. Vaig marxar de Villanueva i no entenia el sentiment d'estima al país que tenia Pujol. Ara em sento un ciutadà d'aquí. Però si estimes la teva terra, no has de desestimar la dels altres. Si Catalunya va a més, Espanya anirà millor.

Vostè no és independentista, és clar.

Jo no, però entenc perfectament els que ho són. No pot ser que a les es-

coles d'aquí els alumnes s'hagin de pagar els ordinadors i altres els tinguin subvencionats. Ara bé, de la mateixa manera que Catalunya aporta molt a Espanya, també s'ha de dir que Catalunya s'ha construït en part amb diners d'Espanya.

Què en pensa dels que diuen que l'independentisme ha fracturat la societat catalana?

Potser hi havia una època en què passava una mica, però avui dia la gent ja entén que això és fals.

Vostè està a favor de donar l'indult als presos?

Hi estic a favor, però serà complicat... El primer que haurien de fer tots els espanyols és canviar la Constitució del 78. Una altra cosa

"No he nascut per fracassar: jo vaig muntar la ràdio perquè fos l'hòstia"

que crec que hauria de passar és que els presos demanessin perdó per poder sortir al carrer. Però és clar, si ho fessin es buscarien enemics arreu del món. Sigui com sigui, crec que a la presó mai hi ha hagut gent tan honrada com aquest grup d'independentistes.

I amb els exiliats, què cal fer?

S'han de presentar davant dels jutges i adaptar-se a la llei. Em sap greu per la Marta Rovira, perquè també li tinc afecte, però si tornen ja saben el que els toca.

Deixant la política i tornant a parlar de la seva faceta personal... El 2006 va rebre el Premi Ondas. Creu que va arribar massa tard aquell reconeixement?

No soc una persona que em posi davant del micròfon per rebre premis. El millor reconeixement és el del públic. Si jo vaig pel carrer acompanyat del locutor que vulguin, a quin dels dos creuen que coneixerà la gent? El millor premi són els nostres 400.000 oients.

Quina creu que és la clau d'aquest èxit?

Fer la ràdio que l'oient vol. En altres ràdios, el locutor fa el que li dona la gana, dona la notícia que vol... Nosaltres fem una ràdio a mida dels nostres oients... Jo veig que hi ha ràdios on hi ha tertulians que saben de tot. La gent ja està una mica farta d'aquests programes.

La seva ràdio és un emblema cultural que ha arribat a comunitats a les quals altres emissores no arriben.

És possible. Però nosaltres posem més música en català que Catalunya Ràdio, per exemple. La llei diu que jo he de posar música en català, d'acord. Però a Catalunya Ràdio no sé què li diuen... Estic segur que si poso una cançó dels Pets agradarà, però si he d'escollir entre els Pets i la Pantoja, no hi ha dubte: posaré dues vegades la Pantoja i una vegada els Pets. És el que la gent vol.

Creu que falten projectes com Radio Teletaxi que arribin al "pati del darrere" -tal com se senten alguns- de Barcelona?

Segurament. L'alcalde de Barcelona diu que vol fer que es pugui arribar d'un lloc a un altre de Barcelona en 15 minuts, i això no és possible. Barcelona necessita un alcalde obert a la resta d'alcaldes de l'àrea metropolitana. Falta comunicació i falten regidors a l'Ajuntament de Barcelona nascuts a fora de la capital... Crec que aquest perfil podria aportar moltes coses. Estem parlant d'un milió i mig de ciutadans entre l'Hospitalet, Badalona i Santa Coloma, i potser la meitat van a Barcelona cada dia, sobretot per raons de feina. I a aquesta gent se l'ha de comprendre.

Potser caldria un superajuntament de tota l'àrea metropolitana.

El que caldria és aprofitar un edifici gran, posar-hi tots els alcaldes a dins, tancar la porta i no obrir-la fins que no haguessin aconseguit posar-se d'acord [riu].

El lema de la seva ràdio és "lo nuestro". Creu que cal reivindicar més precisament això, les identitats d'aquestes ciutats?

No ho sé, jo els puc parlar del que fem nosaltres a la ràdio. Diem "no sufras, no padezcas, ilusiónate"; "hay que dar ideas, no problemas"; "la vida es una obra de teatro que no permite ensayos, por eso canta, ríe, baila, llora y vive intensamente"...

Són missatges molt vitalistes. No xoquen amb el moment de pandèmia que estem vivint?

Això sembla que ja està bastant controlat. Hem de ser optimistes i mirar endavant, si no estariem més que fotuts. Al coronavirus també el guanyarem. Hem estat molt malament, les hem passat molt putes i segurament encara ens queda un tros de camí... Jo me n'he anat a dormir i m'he llevat alguns dies sense haver dormit ni una hora. Aquí tenim 28 treballadors i això a mi em pesa molt. Però vull ser optimista i mirar el món de forma positiva. Ens en sortirem segur i ja està. ■

JUSTO MOLINERO EN 10 RESPUESTES

1. Quin és el seu músic preferit?

Rocío Jurado. Però la meua filla, des d'Austràlia, em va ensenyar els Stay Homas i també em van agradar molt.

2. I el seu menjar favorit?

El gaspatxo. I el pernil amb pa amb tomàquet, és clar!

3. A qui li agradaria entrevistar? Sigui viu o mort...

Voldria que tornés un dia a la ràdio l'Oriol Junqueras.

4. Digui'ns un llibre que l'hagi marcat...

La vida no regalada, de Luis Cabrera. M'ha agradat molt.

5. I una pel·lícula?

Esa voz es una mina.

6. Té alguna afició que ens pugui sorprendre?

Jugar a billar.

7. Hi ha algun lloc de l'àrea metropolitana especial per a vostè?

M'agrada Montcada, Santa Coloma, Badalona...

8. Digui'ns un lloc on passar les vacances...

A Austràlia, per veure la meua filla.

9. Quin és el seu màxim referent professional?

Luis del Olmo.

10. I un referent en la seva vida personal?

La gent que creu en ella mateixa, que tira endavant. Aquesta és la meua gent.

la Barcelona desconeguda

Turisme km0

La plaça de Masadas: porxos d'encant a la Sagrera

SANT ANDREU/ Construïda a finals del segle XIX i amagada al cor de la Sagrera, la plaça de Masadas és una de les poques places porxadades que encara avui queden a la ciutat. Durant el segle XX va acollir un mercat cobert, però poc abans de la celebració dels Jocs Olímpics, a principis de la dècada dels 90 del segle passat, es va desmuntar. L'espai, doncs, és per als veïns, tant del barri i del districte com de la resta de Barcelona.

D'estil neoclàssic, rep el nom de qui va ser el propietari dels terrenys del seu voltant: l'advocat, diputat provincial i senador Pacià Masadas i Teixidó, el qual cediria l'espai a l'Ajuntament. Anys més tard, el seu nebot Josep Enric Coll i Masadas s'encarregaria de coordinar el projecte d'urbanització del recinte, amb la instal·lació del citat mercat, en el qual els pagesos tenien es-

Anys enrere hi havia parades de pagesos, però des de la dècada dels anys 90 del segle passat és un espai per als veïns

pais per vendre tots els productes i aliments que cultivaven al camp.

Durant la dècada de 1960 es va decidir enderrocar una de les cantonades per construir-hi un edifici nou (de color rosa i sense porxos, que contrasta amb el blanc immaculat de la resta dels edificis), de ma-

Foto: Ajuntament

nera que es va perdre l'aspecte homogeni que Masadas tenia fins aleshores.

El pas del temps, a més, va obligar a enderrocar tota la infraestructura comercial, de manera que al voltant dels porxos (a sobre dels quals hi ha edificis de pisos, també força antics) va quedar un espai diàfan amb una font al centre. És inevitable, per a qualsevol que posa un peu a la plaça de Masadas, no sentir que ha viatjat enrere

en el temps o, si més no, que ha deixat la ciutat i que és a un poble.

DIVERSITAT D'USOS

Així, des de fa una trentena d'anys, la plaça és un espai per als veïns, amb bancs per seure, bars i petits negocis als porxos i la font com a elements més identificatius. Aquesta preferència en l'ús, però, no és pas exclusiva; de fet, la plaça havia estat l'esce-

nari d'una fira de joguines antigues, organitzada el primer diumenge de cada mes per l'Agrupament Ferroviari de la ciutat. Ara, però, aquesta fira s'ha traslladat, tot i que no gaire lluny, ja que el seu emplaçament és la plaça de l'Assemblea de Catalunya, al mateix districte de Sant Andreu, malgrat que en aquest cas és al barri del Congrés i els Indians. Molt a prop de la plaça hi ha un altre punt icònic: el parc de la Pegaso.

El barri de la Clota: una història que va començar en un antic mas

HORTA-GUINARDÓ/ Passejar pel barri de la Clota és fer-ho per un escenari gairebé rural, on sembla que el temps no hagi avançat a la mateixa velocitat que en altres barris del districte i de la ciutat. De fet, ja és lògic que molts dels seus veïns siguin fills i nets d'agricultors, de les bugaderes d'Horta (clau al segle XVIII, per l'abundància d'aigua corrent que hi havia a les cases del barri, en detriment de la manca que patia la ciutat) i d'artesans que sempre havien viscut a la zona.

De fet, es creu que un antic mas del segle XIII és l'edifici que va donar origen a aquest lloc popular de cases baixes, tallers i horts. La seva llunyania respecte del centre de la ciutat ha afavorit que es conservi aquesta manera de viure anterior a la industrialització.

Pel barri de la Clota passaven els torrents de Sant Genís, de les Catorze Plomes i de la Genissa. Això va generar la instal·lació d'un gran nombre de sistemes hidràulics, com ara pous, fonts i sèquies, que van possibilitar la producció agrícola a la zona, l'avitallament d'aigua a la ciutat i l'aparició dels populars safareigs.

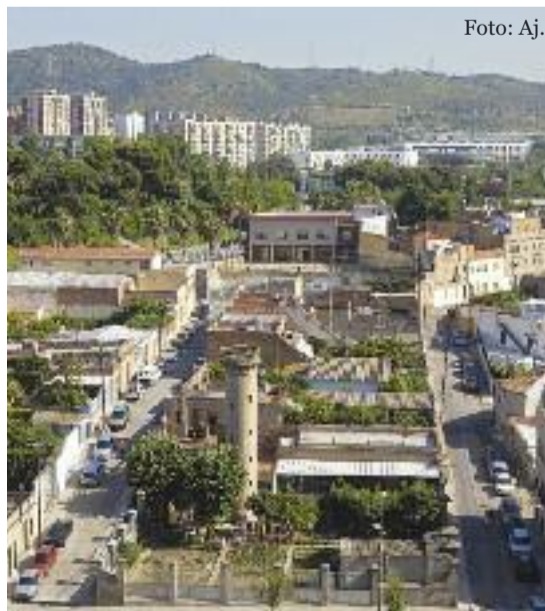

Foto: Aj.

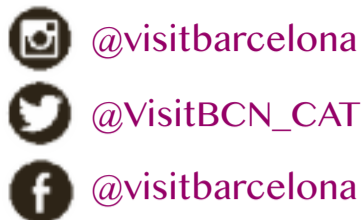
Hèrcules ens vigila des del passeig de Sant Joan

GRÀCIA/ El semideu Hèrcules (forma romanitzada d'Heracles), fill de Zeus i Alcmena, ens vigila quan passegem per la zona més alta del passeig de Sant Joan, al barri del Camp d'en Grassot i Gràcia Nova. I ho fa des de dalt de la font ornamental més antiga que es conserva a la ciutat, una escultura que forma part d'un conjunt de fonts dedicades a les principals figures de la mitologia clàssica.

És una obra feta conjuntament per l'escultor Salvador Gurri i el marbrista Josep Moret, i està feta amb pedres de la pedrera de Montjuïc.

Foto: Aj.

la Barcelona desconeguda

El parc de la Guineueta o el batec i l'orgull del barri

Fotos: Ajuntament

NOU BARRIS/ Cinc dècades de vida, mig segle, contempen el parc de la Guineueta (va ser creat el 1971 per Joaquim Maria Casamor, director de Parcs i Jardins de Barcelona), un lloc familiar i apartat de la zona cèntrica de la ciutat, molt a prop de la ronda de Dalt. El parc, l'orgull del barri, serveix també com l'element que fa de frontera entre la Guineueta i el Verdun. El seu primer nom, però, va ser Jardins de Puerto Rico, i encara avui hi ha una petita plaça que ho recorda.

El seu naixement, a principis de la dècada dels anys 70 del segle passat, va estar motivat per dotar de zones verdes una part de la ciutat que havia crescut de forma exponencial en les darreres dècades. I és que barris com la Guineueta (encara que la situació va ser molt similar a bona part del districte) ha-

vien acollit molta immigració que arribava de la resta de la península, però també s'havien convertit en la nova casa de tota la gent que vivia a les zones de barraques properes. El parc, doncs, esdevindria ben aviat un lloc clau per al barri: un espai per socialitzar i desconectar del dia a dia.

SUPERANT OBSTACLES NATURALS

El recinte segueix el traçat d'un antic barranc, fet que n'explica la forma allargada i el pendent pronunciat. Casamor va dissenyar l'espai a partir d'un llarg parterre amb un estany central, a banda i banda del qual baixen dos camins en paral·lel fins a l'entrada principal. A la part superior hi ha la plaça on se celebren els actes festius i, ja als afores, s'ubiquen alguns equipaments municipals: una escola

bressol, un poliesportiu i una escola d'educació primària, l'IES la Guineueta.

A l'interior del parc s'hi poden veure exemplars de palmera washingtonia i palmera datilera, pins blancs, xicrandes, l'arbre de l'amor, plataners, oliveres, ginjolers i falsos pebrers, entre altres.

A banda de tots aquests arbres i plantes, altres elements identificatius del parc són l'escultura Guineu, de Julià Riu i Serra, en honor del barri, i el Monument a Blas Infante, format per un fris amb vuit columnes truncades que representen les vuit províncies andaluses, obra de Josep Lluís Delgado i encarregat pel Centre Andalus de Barcelona fa gairebé quatre dècades, al qual es va afegir anys després un bust del polític andalusista afusellat pel règim franquista.

Sant Martí

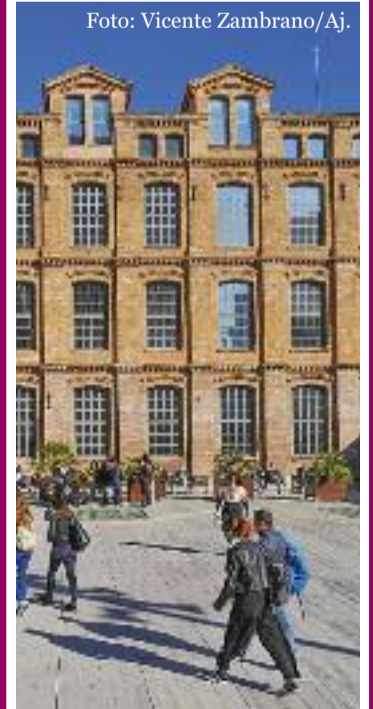
Ca l'Aranyó: una fàbrica tèxtil, ara universitat

La zona actualment coneguda com el 22@, al barri del Poble Nou, va arribar a ser considerada el Manchester de Catalunya pel seu pes específic en la indústria tèxtil. Una de les seves fàbriques més importants era Ca l'Aranyó, dedicada a la producció de cotó, i que va estar en funcionament fins a l'any 1986.

L'edifici original es va construir l'any 1878 i dissenyar seguint el model de l'arquitectura industrial anglesa. De fet, és l'única fàbrica de diferents pisos de Catalunya on es va adaptar l'ús de l'estructura metàl·lica, propi de les fàbriques britàniques, incorporant la volta catalana en la seva construcció. La combinació d'aquests dos estils arquitectònics, coetanis però separats per milers de quilòmetres, així com l'ús del maó vist com a material principal li confereixen la seva singularitat i el seu gran atractiu.

Fa gairebé 35 anys, com ha passat en tants altres casos de patrimoni industrial de la ciutat i del país, va patir un procés de degradació, però també seria rescatada i transformada. Actualment, aquest edifici carregat d'història forma part d'un campus universitari dedicat a la comunicació, la tecnologia i la innovació, per on transiten cada dia milers d'estudiants, ja que s'ha integrat en el conjunt del Campus de Comunicació de la Universitat Pompeu Fabra.

Foto: Vicente Zambrano/Aj.

El barri de la Mercè: un poble dins de la ciutat, segons els seus veïns

Foto: Ajuntament

LES CORTS/ Si els seus veïns diuen que tenen la sensació de viure en un poble... serà veritat. Envoltat de natura i situat en un dels extrems de Pedralbes, el barri de la Mercè està format per un conjunt de cases blanques de teulades roges enjardinades.

Travessat sinuosament pel carrer del Torrent de les Roses i delimitat pels carrers d'Ardena, de Joan d'Alòs, del torrent de la Barrina i el camí de Finestrelles, la seva construcció es remunta a l'època franquista (per les necessitats de càrrecs de la Falange Española Tradicionalista y de las JONS que manaven a la ciutat) i, de fet, va ser la primera acció que va dur a terme l'Obra Sindical del Hogar a Barcelona. Les feines de construcció, que comprenien també la urbanització de la zona (que abans eren terrenys rurals que separa-

ven la ciutat i Esplugues), van posar-se en marxa a finals de la dècada de 1940 i durarien més de 10 anys.

En arribar la democràcia, els seus veïns i veïnes van apostar fermament per un canvi de denominació que arraconés la vinculació amb la història recent de la dictadura, decidint batejar-lo amb el nom que té actualment. Moltes cases, de planta baixa i un pis, se situen en petits carrers de traçat irregular per salvar el desnivell. Aquesta disposició és força peculiar a la ciutat, fins al punt que passejar-hi provoca la sensació d'haver-se traslladat per un moment a un espai allunyat de la metròpoli.

Com no podia ser d'una altra manera pel nom que té, el barri viu les festes de la copatrona de la ciutat, que se celebren el 24 de setembre, amb una especial devoció.

A PROP

consum sostenible i de proximitat

Suma't al cicle d'activitats per a l'alimentació sostenible

Foto: Ajuntament

Conscienciació

El mes passat va posar-se en marxa el cicle d'activitats *Suma't a l'alimentació sostenible!*, organitzades per la Xarxa d'Equipaments Ambientals de Barcelona (XEAB) i l'Espai Consum Responsable, una sèrie de propostes que volen dibuixar el camí perquè la societat tingui accés a una alimentació sostenible.

Tot plegat s'emmarca en la progra-

mació d'actes i propostes organitzades per Barcelona com a Capital Mundial de l'Alimentació Sostenible, i es tradueix en una sèrie de xerrades, tallers, concursos, debats i taules rodones que s'allargaran fins al mes que ve.

Nou equipaments de diferents barris de la ciutat (el Centre de la Platja, el Casal de Barri Torre Baró, l'Aula Ambiental Bosc Turull, l'Aula Ambiental de la Sagrada Família, l'Aula Ambiental de

Sant Andreu, l'Aula Ambiental de Ciutat Vella, el Centre Cívic Vil·la Urània, el Centre Cívic Can Deu i l'Espai Consum Responsable) han afegit als seus calendaris una gran varietat de propostes que volen servir per ajudar a transformar el sistema alimentari i el consum diari a les nostres llars.

Tallers per fabricar conserves, consells per reduir la quantitat de residus que generem, conferències sobre la his-

tòria del cooperativisme i l'agroecologia a la ciutat, punts informatius sobre el compostatge, xerrades sobre novetats com la carn vegetal i mites i realitats sobre l'alimentació i concursos de recep-

Entre el maig i el juliol, nou centres de la ciutat impulsen tallers i activitats sobre aquesta matèria

tes creatives són algunes de les activitats que ja s'han fet o que es duran a terme les pròximes setmanes. Les inscripcions es poden formalitzar al portal web de La Fàbrica del Sol.

CONSUM DE PROXIMITAT

Un altre dels eixos sobre els quals s'incideix des del cicle *Suma't a l'alimentació sostenible!* és la importància del consum de proximitat.

Comprar aliments ecològics, de temporada o adquirits al mercat del barri, aprendre a fer conserves, ordenar bé la nevera o descobrir nous gustos amb els aliments que sobren normalment són idees que podem adquirir per canviar des de les nostres cases el sistema alimentari i ajudar la ciutat a transformar-se en un lloc que prioritzi l'alimentació sostenible.

Tecnologia aplicada per poder fer més competitius els comerços

Digitalització

Un dels grans reptes que afronten els comerços és la seva digitalització: millorar l'experiència de compra i adaptar el comerç de proximitat a la revolució tecnològica. Per donar resposta a aquestes necessitats, l'Ajuntament, el Cercle Tecnològic de Catalunya (CTECNO) i l'eix Cor Eixample han posat en marxa el BCN Retail Lab, un laboratori de comerç de nova generació.

Amb aquest projecte pilot s'ha instal·lat un sistema d'intel·ligència artificial amb pantalles, càmeres i sensors en quatre comerços de diferents sectors (la cafeteria Cros Croissant Gourmet, la botiga especialitzada Barrabés Esquí i Muntanya, el

saló de bellesa Create Styling i la històrica floristeria Flors Navarro, que té més de sis dècades de vida) que permet conèixer, entre d'altres, el perfil dels consumidors, els seus interessos, els productes més buscats o els espais de les botigues per on més transiten.

A finals del mes que ve es farà el balanç de la prova pilot i es plantejarà la possibilitat d'estendre la iniciativa a altres zones comercials de la ciutat. De fet, segons va explicar Jaume Collboni, primer tinent d'alcaldia, en la presentació de la iniciativa, la intenció del govern municipal és ampliar-la a 2.500 botigues de tots els barris de la ciutat els pròxims dos anys. "Volem que el comerç sigui competitiu davant les plataformes electròniques", va dir Collboni.

Foto: Ajuntament

consum sostenible i de proximitat

En marxa l'Observatori del Comerç i la Restauració

Serveis

Quants comerços hi ha a la ciutat? Quants restaurants serveixen àpats a cada districte? Quins són els hàbits de consum dels barcelonins? Les respostes a aquestes qüestions, i a moltes altres relacionades amb el sector, es poden consultar al nou Observatori del Comerç i la Restauració, un espai adreçat tant als professionals del sector com als barcelonins.

Impulsat per la Direcció de Comerç, Restauració i Consum de l'Ajuntament, l'Observatori és una eina de transparència, fàcil de fer servir, que permet accedir a una gran varietat de dades, obertes i constantment actualitzades.

L'eina inclou un apartat amb gràfiques interactives que recullen les dades més des-

tacades dels darrers estudis i informes publicats per l'Ajuntament, que s'aniran actualitzant de forma periòdica.

A més, l'Observatori permet accedir al visor del Cens comercial, una eina desenvolupada per l'Oficina Municipal de Dades en la qual és possible consultar estadístiques de manera transparent, entenedora i a l'abast de tothom. Aquestes es poden filtrar per sectors comercials i activitats econòmiques, però també s'ofereix la possibilitat de fer aquesta cerca geogràficament, per barris i districtes.

QUATRE GRANS APARTATS

El portal de l'Observatori del Comerç i la Restauració s'estructura també en quatre grans apartats des de la seva *home*.

El primer és l'informe de comerç, que

recull les principals dades d'activitat comercial a Barcelona i el seu pes específic en l'activitat econòmica de la ciutat, alhora que reflexiona sobre els canvis que està experimentant el sector comercial.

L'òmnibus municipal és l'eina mitjançant la qual es consulta els veïns sobre l'opinió que els mereix el comerç de la ciutat i els seus hàbits de compra, però també és l'apartat en el qual es poden consultar les respostes que s'obtenen.

Els dos darrers grans blocs són enquestes. La primera d'elles és la d'activitat en el sector comercial (per conèixer les característiques de les botigues i el parer dels seus responsables sobre el sector, amb més de 2.400 exemples), mentre que la segona és similar a l'anterior, però centrant-se únicament en el món de la restauració.

EN PRIMERA PERSONA

“Molts productes vegans no es troben als supermercats”

Som vegans

Unió de Botiguers Trav. de Gràcia i Casc Antic

El 9 de desembre de l'any passat, en plena pandèmia, l'Estrella va obrir la seva botiga a la Vila de Gràcia. “Em preguntava com era possible que no hi hagués cap botiga que oferís alimentació vegana al barri. Vaig pensar que haurien baixat els lloguers, vaig estudiar opcions i vaig preparar un pla d'empresa”. Dit i fet.

Reivindiqueu la proximitat...

Sí, realment una botiga com la nostra feia falta al barri. Ara mateix, de botigues 100% veganes a la ciutat només n'hi ha sis. La realitat és que són poques.

Què podem trobar a la vostra botiga que no ens pugui oferir una gran superfície?

Alimentació exclusiva vegana, com ara proteïna a granel, vitamines, heura... La majoria de marques i productes que consumim els vegans no es troben als supermercats.

En un cas com el vostre, estem parlant d'un negoci que va més enllà d'una simple botiga?

Totalment. Des de fa vuit anys soc activista, i una de les coses per les quals lluito és perquè es redueixi el consum de carn, així com el maltractament que pateixen els animals.

Esteu associats a l'eix comercial Travessera de Gràcia i Casc Antic. Per què?

Alguns comerciants de botigues properes m'ho havien comentat i al cap d'unes setmanes van venir representants de l'eix per proposar-m'ho, i vaig dir que sí.

Foto: Gerard Vilà/ACN

La guanyadora del #devorallibres fa un 'showcooking' a la Boqueria

Foto: Ajuntament

Concurs

Dolors Díaz, la guanyadora del joc literari *#devorallibres* (organitzat per Betevé i que plantejava diverses preguntes relacionades amb la literatura i Barcelona), va participar en un *showcooking* al mercat de la Boqueria a finals d'abril. Aquesta activitat va ser conduïda per l'especialista en art, cuina i política Marina Monsolís i l'escriptor Martí Sales, autor del llibre *Aliment*, on hi ha un apartat dedicat als i a les paradistes del mercat de l'Abaceria.

Durant la jornada, van preparar un fumet de peix (plat típic de Catalunya, però també del País Valencià i les Illes Balears), mentre s'explicaven històries rela-

cionades amb la vida i els valors dels mercats i es parlava de productes i de les seves propietats.

VICTÒRIA ACLAPARADORA

El triomf de Díaz en aquest concurs, que la televisió pública de la ciutat va posar en marxa per escalfar motors per a la Diada de Sant Jordi, entre els dies 17 i 23 d'abril, va ser incontestable: va respondre correctament les 70 qüestions i en el menor temps de tots els participants.

Per jugar-hi, calia contestar diferents preguntes que es plantejaven sobre la Barcelona literària, història de la ciutat, autors, llibres... De la mateixa manera, Betevé va organitzar sorteigs de forma paral·lela als seus perfils a les xarxes socials.

L'Ajuntament té la intenció de mantenir les llicències concedides per a l'obertura de noves terrasses o l'ampliació de les que ja existien a causa de la pandèmia. Des de finals de maig el consistori ha atorgat més de 3.100 nous permisos.

El comerç obrirà diumenges i festius cinc mesos a l'any

CALENDARI ▶ Les dues grans associacions de comerciants de la ciutat, Barcelona Comerç i Barcelona Oberta, han pactat un acord que pot suposar un abans i un després per al comerç de la ciutat: l'obertura en diumenges i festius durant un tram de l'any. En la presentació de l'acord, feta el 31 de maig, el primer tinent d'alcalde, Jaume Collboni, va qualificar d'"històric" el pacte.

Aquest nou horari, que suposa un canvi de paradigma per al comerç de la ciutat, està previst aplicar-lo a partir de l'any que ve i ha de ser aprovat en el ple municipal del 23 de juny. Més endavant faltaria el vistiplau final de la Generalitat. Concretament, l'obertura en diumenges i festius es faria entre l'1 de maig i el 30 de setembre, entre les 12 del migdia i les 8 del vespre. Una decisió que no és intrascendent, ja que està pensada en clau turística.

En la compareixença de dijous, Salva Vendrell, president

El comerç local ampliarà el seu horari. Foto: Joan Tomàs / ACN

de Barcelona Comerç, va assegurar que la intenció és començar a posar en marxa la mesura el 2022. També va defensar que la mesura "és clau" per la recuperació del comerç de la ciutat i que generarà "llocs de treball estables". Per la seva banda, Collboni va destacar que aquesta ampliació de l'ho-

rari del comerç local pot suposar un augment de gairebé el 15% de l'activitat comercial.

SINDICATS EN CONTRA

Els sindicats s'han mostrat totalment en contra perquè, segons al·leguen, suposarà més precarització en les condicions de treball del comerç.

L'Eix Sant Andreu s'implica en la defensa del català

LLENGUA ▶ La sisena edició de la campanya 'Si l'encertes, l'endevines' del Consorci per la Normalització Lingüística de Barcelona arriba enguany a l'Eix Comercial de Sant Andreu, que exposarà als seus locals il·lustracions amb frases fetes catalanes com estar als núvols, tenir el cap ple de pardals o tocar la pera.

El públic haurà d'endevinar quina és la frase feta que s'amaga darrere la imatge i, posteriorment, hi haurà tres premis de 100 euros pels qui

aconsegueixin endevinar més frases. El concurs començarà l'1 de juny i s'allargarà fins al 27 del mateix mes. Qui hi vulgui participar haurà d'omplir una butlleta que es podrà trobar als locals participants o en format electrònic a través del web del Consorci de Normalització Lingüística de Barcelona.

ART NOVELL

Els cartells amb les il·lustracions seran elaborats per alumnes de l'Escola Superior de Disseny i Art La Llotja.

Tenir el cap ple de pardals, en il·lustració. Foto: CNL de Barcelona

Neix Línia, el diari metropolità

- » El Grup Comunicació 21 llança un nou digital pensat des de i per a l'àrea metropolitana
- » La nova capçalera s'erigeix en la punta de llança de la gran xarxa d'edicions locals Línia

COMUNICACIÓ ▶ El Grup Comunicació 21 ha posat en marxa un nou digital: *Línia, el diari metropolità*. Un mitjà pensat des de i per a l'àrea metropolitana de Barcelona, dirigit pel periodista Arnau Nadeu, també responsable de la xarxa de periòdics locals *Línia*.

"No som un diari generalista més. Som un diari de proximitat, diferent, que aspira a ser un altaveu de la gran metròpoli", afirma Nadeu. "*Línia* pretén ser un diari d'enfocaments propis, de reportatges, d'entrevistes i d'opinió metropolitana. Que faci un periodisme més reposat que rabiós. Un diari de kmo, centrat en les històries dels barris i la seva gent", detalla el director editorial.

Línia vol ser, en definitiva, un espai per a la conversa metropolitana serena i responsable. Un marc de diàleg permanent i constructiu que posi punt final a l'excepcionalitat que suposa l'abandonament informatiu d'una realitat tangible. El grup considera que l'àrea metropolitana bar-

celonina entesa en sentit estricte, però també la regió metropolitana en sentit ampli, és una realitat menystinguda informativament com a entitat geogràfica, política i social, i el nou diari vol fer-la visible, a més d'enfortir el sentiment de pertinença a aquesta comunitat.

"Respectarem les identitats locals, fomentarem el compromís metropolità i potenciarem una visió global del territori", afegeix Nadeu, remarcant que el nou diari neix amb vocació de transversalitat i amb l'objectiu de dotar d'una eina de conversa i d'informació el pulmó de Catalunya.

PROXIMITAT

L'objectiu del nou llançament és redoblar l'aposta del grup per la proximitat. "Si fins ara les nostres publicacions *Línia* són necessàries en el primer cercle de proximitat dels ciutadans —el barri, la ciutat—, ara també volem que ho siguin a través del nou diari en el cercle social i geogràfic immediatament superior, que en el cas que ens ocupa traspassa

les muralles de Barcelona", assenyala David Centol, editor del Grup Comunicació 21.

"El nou diari és una publicació fidel a l'essència que comparteixen tots els periòdics del nostre grup, amb els valors de la informació de proximitat, la qualitat dels continguts i el periodisme responsable", destaca l'editor.

"*Línia* és la peça que faltava en el puzzle de la informació de proximitat de l'àrea metropolitana de Barcelona i és també la peça que faltava al grup", remarca Centol. "Amb el seu nai-

xement es completa el nostre objectiu de respondre a les necessitats informatives de l'entorn més proper, al mateix temps que s'arrodoneix el mapa comunicatiu català amb una eina que li mancava", afegeix.

EN CATALÀ

La regió metropolitana de Barcelona planteja una realitat lingüística particular, on la llengua catalana requereix un plus de compromís per no despenjar-se definitivament dels hàbits lingüístics de la ciutadania, subrat-

lla el grup de comunicació, que destaca que *Línia, el diari metropolità* també vol contribuir a fomentar el català al territori.

El nou diari complementa i potencia les 19 edicions en paper i digitals de les capçaleres territorials *Línia* dels districtes de Barcelona i l'àrea metropolitana. "Partim d'una base sòlida que ens avala i que nodrirà el nou diari: les 19 edicions territorials *Línia*, que en cap cas perdran protagonisme. Seguiran implementant-se i reforçant deserts mediàtics com fins ara", conclou Centol.

línia vol ser un espai per a la conversa metropolitana serena i responsable

Josep Martí
Blanch

Fèlix
Riera

Jordi
Muñoz

Oriol
Lladó

Maria
Abellanet

Dolors
Sabater

Jordi
Martí

Montserrat
Tura

Marc
Cerdà

Gala
Pin

Mercè
Esteve

Martí
Casamajó

Joan Ramon
Casals

Elisenda
Alamany

Xavier
Marcé

Víctor
Porres

Ferran
Falcó

Manuel
Reyes

Núria
Parlon

Arnau
Nadeu

Esports

Atletisme | Celebrada la caminada del Barnatresc

Entre els dies 22 i 23 del mes passat, el districte va tornar a ser l'escenari d'una de les caminades del Barnatresc. Els participants van completar un recorregut de 10 quilòmetres amb sortida i arribada a la plaça d'Orfila.

El Sant Andreu es jugarà l'ascens a Cerdanyola

Pau Arriaga
SANT ANDREU

90 minuts (si no hi ha pròrroga) decidiran el futur esportiu de la Unió Esportiva Sant Andreu el pròxim diumenge 6. Jugaran els quadribarrats a la futura Segona RFEF o seguiran a Tercera una temporada més?

Els de Cristian García es veuran les cares contra el Cerdanyola FC (al Municipal de les Fontetes, al Vallès Occidental, en un partit que començarà a les sis de la tarda) amb la darrera de les places d'ascens a la que la temporada que ve serà la quarta divisió futbolística d'àmbit estatal.

POLÈMICA AMB LES ENTRADES

Com és normal, el club vol que part de l'afició acompanyi l'equip a Cerdanyola. La directiva ha demanat un centenar d'entrades al conjunt vallesà per poder posar a disposició dels socis quadribarrats, però ha trobat la ne-

L'equip celebra el gol del triomf a Terrassa. Foto: Judit Andreu / UESA

gativa dels cerdanyolencs a donar aquesta quantitat.

En un comunicat, el club anunciava que sortejaria alguns dels passis que la directiva i els jugadors tenen per ser a les Fontetes, tot i que segons va informar *betevé*, el club hauria demanat al jutge únic de Competició que obligui el Cerdanyola a cedir 100 entrades o a jugar sense públic.

DUES RONDES SUPERADES

Els andreuencs, que van acabar la segona fase de Tercera en la

primera posició (només van perdre un partit, per 1-2 al Narcís Sala contra el Castelldefels), van guanyar-se el dret a jugar el *play-off* d'ascens contra els equips que no havien aconseguit pujar per la via ràpida.

L'equip ha superat dues eliminatòries a domicili i pel mateix resultat, 0-1. La primera va ser a Granollers (amb un penal aturat per Arnau Riera a l'últim instant), mentre que la segona va ser al camp del Terrassa, amb un gol de Joan Noguera a la segona part.

Torna el Ciutat de Barcelona de natació

Una gran notícia i un indicador (més) que la normalitat s'apropa. El primer cap de setmana d'aquest mes es disputarà el Trofeu Internacional Ciutat de Barcelona de natació a les instal·lacions del CN Sant Andreu.

El club ha pogut tirar endavant la 42a edició del campionat, que l'any passat va suspendre's per culpa de la situació sanitària, si bé va anunciar a finals del mes passat que per primera vegada es disputarà sense aficionats a les graderies.

Nedadors i nedadores de primer nivell, tant del club (no hi faltaran Jessica Vall, Àfrica Zamorano i Lidón Muñoz, entre altres) com d'altres entitats de Catalunya, Espanya i Europa, desfilaran per la piscina Pere Serrat en una de les darreres grans cites en la recta final de preparació dels Jocs Olímpics de Tòquio.

La celebració del campionat significarà la prohibició d'ús de la piscina entre el dijous 3 al migdia i el dilluns 7 al matí.

El CP Congrès s'avança en la semifinal

Foto: David Valiente / CPC

Cop de puny sobre la taula. El CP Congrès de Dani Setién s'ha avançat a les semifinals d'ascens a l'OK Lliga Plata d'hoquei patins després de superar el filial del CP Voltregà (2-1) al Camp del Ferro. El partit, a més, va ser el primer en el qual va entrar públic al pavelló, una seixantena de persones que van donar caliu al matx.

La semifinal podria resoldre's el pròxim divendres 4 a Sant Hipòlit de Voltregà si els grocs tornen a guanyar, però si fos necessari, el tercer partit de la sèrie es jugaria de nou al Camp del Ferro el diumenge 6.

L'altra semifinal, d'on sortiria el rival dels de Setién, enfronta l'Olot i el Barça C.

NECESSITEM ALIMENTS BÀSICS PER CONTRIBUÏR A L'ALIMENTACIÓ DE MÉS DE 163 MIL PERSONES

Col·labora

BANC DELS ALIMENTS

línia Sant Andreu

bancdelsaliments.org

SCAN ME

Tenim cura de
qui tu més estimes
com tu més
t'estimes.

ELS NOSTRES VALORS

CONFIANÇA

Creiem en els altres.
Volem estar oberts i compartir
de manera espontània.

ACTITUD POSITIVA

Valorem cada individu.
Sabem relativitzar, somriure i
prendre'ns la vida positivament.

MILLORA CONTÍNUA

Procurem constantment avançar,
innovar i aprendre de l'experiència.

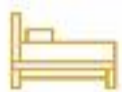
BENEVOLENCIA

Acompanyem els nostres residents,
els escoltem i els donem suport
en qualsevol circumstància.

SATISFACCIÓ DELS RESIDENTS

El nostre objectiu sempre serà el benestar
dels nostres residents en el dia a dia.

109 llits

Jardins exteriors

Pàrquing

Cuina interna

Perruqueria

Rehabilitació

Sala Snoezelen

10 places de
centre de dia

Servei sanitari
continuat

Sala d'estar

emera
ESPAÑA
SANT GENIS

Carrer Natzaret 16, 08035 Barcelona

93 434 30 95

tsocial@santgenis.emera-group.es
www.emera-group.es

Necromunda: Hired Gun és un joc per a valents que vulguin conèixer els racons més foscos d'una ciutat. Per a PC, PS4, PS5, Xbox One i XSX.

No t'ho perdís

Foto: Cabosanroque

Dimonis

Última setmana per visitar l'exposició 'Dimonis' a l'Arts Santa Mònica, a La Rambla de Barcelona. Es tracta d'una instal·lació de Cabosanroque, un duo d'artistes format per Laia Torrents i Roger Aixut, que s'aproxima al poeta Jacint Verdaguer d'una forma ben curiosa, centrant-se en el seu vessant més tètric. Torrents i Aixut recreen la casa on Verdaguer feia exorcismes, una faceta força desconeguda de la seva vida. "Dimonis" és una obra polifònica on l'espectador acaba formant part d'una altra obra que el conté", diuen des de l'Arts Santa Mònica. Qui s'hi atreveix?

Famosos

"Culers, estic molt content de tornar a casa". Amb aquestes paraules, Èric Garcia (Martorell, 2001) confirmava el seu fitxatge pel FC Barcelona en un vídeo publicat pel mateix club. Després d'haver crescut com a futbolista a les categories inferiors del Barça, el jove central va deixar casa seva fa quatre anys per anar al Manchester City. En aquest club anglès va debutar al primer equip la temporada 2018-2019 de la mà de Josep Guardiola, l'entrenador que cada cop li ha atorgat més confiança. La seva joventut, la seva experiència a un equip de primeríssim nivell i el suport de Guardiola (considerat per molts el millor entrenador del món) són els ingredients que l'han convertit en un dels grans objectius del Barça. Objectiu assolit: el martorellenc tornarà a vestir de blaugrana la temporada que ve i té contracte fins al 2026.

La fitxa

QUI ÉS?

È R I C G A R C I A

ÉS FAMÓS PER...

Ser un futbolista amb un futur prometedor
Ha jugat tres temporades al Manchester City de Guardiola

QUÈ HA FET?

Fitxar pel Barça
Torna a casa quatre anys després convertit en un gran central

A LES XARXES...

Li donen la benvinguda
Els culers veuen amb il·lusió el seu fitxatge

Llibres

La nit portuguesa
Gabriel Ventura

A principis de setembre de 2018, l'excèntric equip d'Andergraun Films, liderat pel director Albert Serra i la productora i actriu Montse Triola, arriba a l'Alentejo, al sud de Portugal, per rodar la que serà la pel·lícula més provocadora i procaç del cineasta de Banyoles, *Lliberté*. Serra va convidar el poeta Gabriel Ventura a escriure una crònica del rodatge.

Teatre

Història d'un senglar
Gabriel Calderón

Un actor (Joan Carreras) s'enfronta al repete d'interpretar Ricard III, el monarca despietat de la tragèdia de Shakespeare. Ha fet des de sempre papers secundaris i pensa que es mereix aquesta oportunitat. Durant la construcció del personatge, les afinitats entre l'actor i el monarca anglès comencen a aflorar.
Al teatre Lliure de Barcelona.

Música

A tope amb la vida
Oques Grasses

"Hem après a no posar-nos límits i fer el que ens ve més de gust", ha dit recentment el cantant i compositor d'Oques Grasses, Josep Montero, en una entrevista amb l'ACN sobre el nou disc del grup. *A tope amb la vida* és el cinquè àlbum de la banda osonenca, que l'any 2019 va publicar el que seria el disc més venut d'aquests últims, *Fans del sol*.

Pelis i sèries

The Good Traitor
Christina Rosendahl

Henrik Kauffmann és l'ambaixador danès a Washington l'any 1939. En començar la Segona Guerra Mundial, la situació se li complica, sobretot després que les tropes alemanyes ocupin Dinamarca. En aquell moment, Kauffmann pren una decisió crucial per a la història: declarar-se l'únic representant real d'una Dinamarca lliure en contra dels nazis.

Fes que sigui *la teva*

A Catalunya hi ha molts infants que, per diferents circumstàncies i de forma temporal, no poden créixer amb la seva família.

L'Acolliment Familiar brinda l'oportunitat a un infant de conviure amb unes noves referències familiars saludables i estables que li permetin desenvolupar-se de manera emocional, personal i social.

La solidaritat i la generositat de les famílies acollidores permeten a l'infant viure en un ambient familiar i compartir un entorn afectiu i comunitari.

L'Associació d'Ajuda Social CEL OBERT és una entitat acreditada per la Generalitat de Catalunya que treballa al servei dels infants i de les famílies acollidores.

Tu pots ser la família acollidora

Contacta amb nosaltres:

Associació d'Ajuda Social
CEL OBERT

Avinguda Meridiana, 354, 11^a

93 311 69 05

08027 BARCELONA

celobert@

CONSELLS PER VIURE MILLOR

ESTILS DE VIDA

Tenir plantes a casa

Foto: Pexels

LLAR

Sentir-nos a gust a casa sempre ha estat important, però en l'últim any n'hem sigut més conscients que mai. Una bona manera de crear un ambient agradable a la nostra llar és deixar que la natura hi entri. Com? Amb plantes!

Ara bé, abans de comprar-nos una o més plantes a la babalà i haver de lamentar, en qüestió de dies, que ja se'ns han mort, cal saber quines espècies triar i com tenir-ne cura. Així, si vols tenir-les a dins de casa, has d'escollir plantes d'interior i, si saps que no t'hi podràs dedicar gaire, necessites espècies resistentes. Tenint en compte aquests supòsits, et convenen, per exemple, el ficus, la zamioculca o potos, que són poc exigents.

També és molt important que t'informis sobre el creixement de la planta (si serà molt gran i no tens espai, repensa-t'ho) i les seves necessitats (com ara quin grau d'exposició a la llum solar necessita i pot tolerar). Hauràs de decidir on la col·locaràs basant-te en això. Un cop la tinguis a lloc, n'hauràs de tenir cura i recordar, entre altres coses, que regar una planta més del necessari és tan perillós com regar-la de menys: troba la mesura justa. Finalment, vigila-les i tingues les plagues i malalties sota control.

Les claus.....

ELECCIÓ

És molt important triar una espècie que s'adapti a tu: si tens poc espai i poc temps, necessites una planta petita i resistent

UBICACIÓ

Has de triar on la col·locaràs basant-te en el seu creixement potencial i en la seva necessitat i tolerància a la llum solar

CURA

Informa't de quines cures necessita la planta que t'has comprat: regar-la en excés o regar-la de menys són pràctiques perilloses

PLAGUES

Tingues les teves plantes sota lupa per controlar possibles plagues o malalties: poden ser la causa de la seva mort

Foto: Pexels

Lliga per a la protecció d'animals i plantes de Barcelona

Els Nostres Horaris:

De dilluns a divendres:

Zona Gats - De 10:00h a 15:30h

Zona Gossos - De 10:00h a 17:30h

Caps de setmana

i festius:

De 10:00h a 13:00h

C/ Guarda Antón, 10 08035 - Barcelona
Tel.: 934 170 124

www.protectorabcn.es
info@protectorabcn.es

**ESQUERRA
REPUBLICANA**

Sant Andreu

‘Porta a porta’: fem-ho, però fem-ho bé

pot generar dubtes i sensació de vulnerabilitat davant la instauració de mesures com el xip que acompanya el sistema de recollida implantat.

Per tant, es fa imprescindible una campanya comunicativa exhaustiva, propera i continuada en el temps. Una campanya molt capil·lar que arribi a tota la ciutadania; que sigui capaç de fer un acompanyament adequat, gairebé quirúrgic, a cada veí i veïna. És en aquest punt on apareixen els dubtes, més que justificats, de si el moment escollit per a la implementació del Porta A Porta a Sant Andreu de Palomar era l'adequat.

Fer-ho just després del confinament domiciliari, en el qual la ciutadania ha fet un esforç de responsabilitat encomiable i quan la possibilitat d'informar i acompanyar presencialment s'ha vist molt limitat, és un hàndicap evident. Com ho seran les altes temperatures que s'acosten i que poden ser un element de risc per a la propagació de les plagues, així com les incomoditats que per als comerços i la restauració pot portar associades, sumant-se a molts mesos de sobreesforç. També ho és la delimitació concreta d'aquesta implementació, generant que a les fronteres de la mateixa el veïnat que encara no està inclòs en el procés actual del projecte es quedi d'un dia per l'altre sense contenidors d'escombraries.

Tot apunta que segurament hauria resultat més escaient portar a la pràctica el programa després de l'estiu.

És evident que l'èxit del Porta a Porta fa imprescindible la col·laboració ciutadana. Les veïnes i els veïns ens hem de fer nostre aquest projecte, i per aconseguir-ho fa falta informació, sensibilització, pedagogia, bona comunicació i participació ciutadana, així com fer seguiment del desenvolupament del procés per poder donar respostes, si cal personalitzades, a tots aquells dubtes i necessitats que puguin anar sorgint. Girar l'esquena al veïnat mai no és la solució. Escoltar, donar veu i estar al servei de la ciutadania és el que permet fer grans transformacions com requereix el moment.

Montse Benedí
regidora d'ERC adscrita
al Districte de Sant Andreu

tra el canvi climàtic ens interpel·la a totes i cadascuna de nosaltres.

En aquest sentit, el marc legal europeu i també el català en matèria de residus posa deures concrets, obligant a incrementar la recollida selectiva fins al 70% el 2030. A Barcelona estem en valors del 39%, lluny de l'objectiu a assolir.

Així doncs, hem d'entomar l'oportunitat i, perquè no dir-ho, l'obligació que ens ha de permetre situar Barcelona, si la implementació es realitza correctament, com a referent en la transició ecològica del país en l'àmbit del tractament i recollida de residus.

Des d'Esquerra Republicana creiem que el sistema de recollida Porta a Porta que s'està començant a implementar des del 24 de maig al districte de Sant Andreu, concretament a una part del poble de Sant Andreu de Palomar, té uns grans beneficis. Per esmentar-ne alguns, la retirada dels contenidors suposa un guany d'espai públic per a la

ciutadania; s'eliminen els desbordaments d'escombraries als contenidors; augmenta la comoditat per al veïnat afectat perquè només cal deixar la brossa a la porta de casa, reduint així la distància al punt de recollida; incrementa significativament el percentatge de població que tendeix a participar en la recollida selectiva i genera un estalvi econòmic en la gestió de residus.

Tanmateix, qualsevol canvi de paradigma implica sortir de la zona de confort. I més enllà de la idea i l'objectiu, certament necessari i compartit, cal un esforç suplementari per part de l'administració. El Porta a Porta representa una modificació important dels nostres hàbits actuals en la gestió de les deixalles, ja que està determinat a un horari d'aportació estricta i cal mantenir la brossa a casa fins al moment de la recollida. Així mateix, requereix el seguiment de la neteja viària per tal de garantir la salubritat en tot moment. I

A ningú se li escapa que la crisi climàtica sense precedents que afecta el nostre planeta requereix mesures urgents per fer-li front. I el racó de món on vivim no pot fer ulls clucs a una realitat que demana la implicació de tothom. Cal, doncs, fer servir totes les eines al nostre abast per donar resposta al gran repte que tenim al davant. La lluita global con-

ELS BONS
RECORDS
VIUEN PER
SEMPRE

Els moments de pèrdua són difícils. Ho sabem. Moments en què necessita tranquil·litat i estar acompanyat dels éssers estimats, sense preocupar-se del servei funerari. Per això fem tot el possible per tal que en aquests instants no li falti res. Deixi-ho a les nostres mans. Vostè pensi en els millors instants viscuts. Perquè els bons records viuen per sempre.

TANATORI LITORAL

- Sales d'ús privat per estar amb els seus amb absoluta tranquil·litat.
- Disposa de tanatori i crematori al mateix centre.
- Possibilitat de personalitzar els serveis funeraris.

Avinguda de la Catalana, s/n. 08930 Sant Adrià del Besòs. T. 931 159 790

ÀLTIMA
www.altima-sfi.com